

SYKEPLEIERUTDANNINGEN

I FINNMARK

1960 - 1995

Forfatter: Ingrid Immonen

Avdeling for Helsefag

HiF
RAPPORT

1996:6

SYKEPLEIERUTDANNINGEN

I FINNMARK

1960 - 1995

Forfatter: Ingrid Immonen

Avdeling for Helsefag

Høgskolen i Finnmark

PUBLIKASJON:
HiF-Rapport 1996:6

ISBN: 82-7541-113-0
ISSN: 0805-1062

Publikasjonens tittel: Sykepleierutdanningen i Finnmark 1960 - 1995.	Dato: 12. Juni 1996
Forfatter (e): Ingrid Immonen	Antall sider: 44 sider
	Pris: Kr 50,-
	Prosjekt: Sykepleiers historie i Finnmark
Avdeling: Avdeling for Helsefag	
Oppdragsgiver: Høgskolen i Finnmark, Avd. For Helsefag	Ref.:

Utdrag:

Behovet for sykepleiere med utdanning var stor i Finnmark etter krigen. Allerede tidlig på 50-tallet arbeidet man i fylket for å få egen sykepleierutdanning. I 1960 kom utdanningen i gang ved Finnmark Sykepleierskole. I 1995 kunne man markere at sykepleierutdanningen i Finnmark har utdannet offentlig godkjente sykepleiere i 35 år. I juni 1996 uteksamineres det siste kullet som ble tatt opp ved Finnmark Sykepleierhøyskole før samordningen av høgskolene i 1994. Med dette kullet kan en også markere at Finnmark har utdannet 1.000 offentlig godkjente sykepleiere.

Skriftet er en historisk oversikt over sykepleie-utdanningen i Finnmark 1960-1995.

Vi bestiller:

Navn:

Adresse:

FORORD

PROLOG TIL FINNMARK SYKEPLEIERHØYSKOLES 35 ÅRS MARKERING 18/10-95

INNLEDNING

1. HVORFOR SYKEPLEIESKOLE I HAMMERFEST?.....	2
1.1. UTDANNING AV SYKEPLEIERE I HAMMERFEST FØR 1948	3
1.2. LOV OM OFFENTLIG GODKJENNING AV SYKEPLEIERE 1948	4
1.3. GJENREISNING AV FINNMARK	4
1.4. SKOLESITUASJONEN I FINNMARK PÅ 50-TALLET	5
2. PLANLEGGING AV SKOLEN.....	6
2.1. FRA IDÉ TIL UTDANNING	6
2.2. SKOLEBYGGET	7
<i>Tilbygg, nybygg</i>	10
2.3. EIERFORHOLD	11
3. ELSA SEMMELMANN	12
4. SKOLEPROGRAM.....	15
4.1. GRUNNUTDANNING AV SYKEPLEIERE	15
<i>Opptak</i>	15
<i>Mål for utdanningen</i>	16
<i>Organisering av undervisningen</i>	16
<i>Praksis</i>	17
<i>Offentlig eksamen og pliktår</i>	17
<i>Utviklingen i sykepleieutdanningen</i>	18
4.2. KIRKENESAVDELINGEN, DESENTRALISERT UTDANNING.....	19
4.3. VIDERE- OG ETTERUTDANNING, KURS	19
4.4. HJELPEPLEIERUTDANNING.....	20
5. ELEVER - STUDENTER.....	21
5.1. UTDANNINGSKAPASITET.....	21
5.2. STUDIESOSIALE FORHOLD.....	22
5.3. ELEVRÅD, STUDENTRÅD	23
5.4. PLIKTÅR	24
6. LÆRERSTAB, ANDRE TILSATTE.....	25
6.1. LÆRERSTABEN	26
6.2. ØVRIGE ANSATTE	28
OVERSIKT OVER SYKEPLEIERE UTDANNET 1960-1996.....	30

FORORD

I august 1995 var det 35 år siden oppstarten av Finnmark Sykepleierskole. I forbindelse med markeringen av jubileet fikk jeg i oppdrag å samle skolens historikk til et foredrag.

Mange bidro med minner, erfaringer, dokumenter og bilder: tidligere elever og studenter, lærere og personale forøvrig ved skolen, initiativtakere og pådrivere, styremedlemmer, sykepleiere ved sykehuset og Hammerfest historielag.

Stoffmengden ble etterhvert så stor at jeg måtte gjøre et strengt utvalg til foredraget. En mer fullstendig fremstilling blir gitt i dette jubileumsskrift.

Takk til alle dere som har hjulpet meg med stoff og med å få skrevet det ned.

Hammerfest, 12.06.96

Ingrid Immonen

Prolog til Finnmark Sykepleierhøyskoles 35 års markering 18/10-95.

I 1960 skjedde noe viktig her i byen.
Finnmark sykepleierskole da ble etablert.
I dag så tar vi litt av dens historie på menyen.
Sykepleiens virke var til da litt variert.

Fra 1956 var Tromsø første sted for læren.
Seks til åtte pleiersker fra Finnmark årlig kom.
Dette var for lite for sykepleierhæren.
Behovet det var meget større. Stillinger sto tom.

Ønsket om en egen skole var stadig på plakaten,
men å finne leder det var neimen ikke lett.
I flere år man prøvde, så gikk man ut på gaten
og hentet Elsa Semmelmann til jobben rett og slett.

Og valget det var heldig kan historien fortelle.
Forstanderinnen hadde både dristighet og mot.
Skolen den ble godkjent, og nå vi kunne telle
første kull på femten, og skolen den slo rot.

Kummerlige vilkår i Sykehusets kjeller.
To små rom, men hovedsaken: Skolen var i gang.
Problemene var mange, men når resultatet teller
så glemmer man som oftest at fødselen var trang.

I 1961 kom skolestyret i faste former.
Ørjan Østvik ledet styrets første arbeidsår.
Søknaden til skolen fikk stadig bedre normer.
Elevtallet det økte også noe år for år.

Eget bygg for skolen var det aller fremste ønsket.
Arkitekt ble engasjert. Per Petterson tok fatt.
Skolebygg med internat var løsningen på mønstret.
I 1962 det første spadestikk ble tatt.

Problemer underveis, ja, de ble løst imens man
bygget. I 1964 fant den første bruken sted.
Samme år elev- og skolerommene var trygget.
Hele bygget var i bruk til skolevirksomhet.

I januar i sekstifem fant innvielsen sted.
Et grunnlag da var lagt for sykepleien.
Æres alle dem som hele startfasen var med
og som for utdanning viste veien.

I nittensyttiseks et påbygg øket arealet,
og i åttifem kom skolen i sitt nye bygg.

Ekspansjon må til når man vil følge elevtallet.
For framtidsperspektivet er man dermed ganske
trygg.
For å vise ansiktet for sykepleieryrket
en egen uniform ble komponert.
Identitet som sykepleier den var dermed styrket.

Dessverre er den siden kansellert.
Og for spesiell markering emblemet ble laget.
Polarstjernen på himlen over snødekte fjell.
Emblemet var et synlig tegn for sykepleierfaget.
Viste til et fagarbeid som helsepersonell.

Fra forstanderinné som vår leder het i starten
har en rekke rektorer stått fremst ved skolens drift.
Uten navn å nevnes var de med og holdt opp farten,
fremmet skolens renommé og rykte skritt for skritt.

Sykepleierskolen har fulgt utvikling i tiden.
Faglig sett så har den stadig øket kvalitet.
Lærerstab med en ved start for trettifem år siden
til i dag med sytten, det gir økt kapasitet.

Behov for sykepleiere er stadig bare større.
Skolen har fulgt med og den utdanner fler og fler.
Fra årlig kull på 15, lar nå 60 fram seg føre
til fullt utdannet sykepleier fra vår skole her.

Trettifem år virke har satt tydelige spor.
Sykepleierfaget har fått styrke.
Nesten tusen pleiere er utdannet her nord.
Skolen den har bygget opp et yrke.

I åttiseks faglig status høynet ble for yrket.
Sykepleierhøyskole med krav som er bestått.
I nittennittifire inn i Høgskolen for fylket.
Med Lærer- og Distriktshøyskole dermed
sammenslått.

Skolen har som målsetting fullverdig sykepleie.
Teori og praksis stiller meget høye krav.
Og godkjenning av utdanning er det som klart må
veie når en fagutdanning på tre år er blitt klar.

Som høyskole må læretilbud alltid følge tiden.
Som faginstans må skolen alltid sette høye mål.
Kvalitet på utdanning det gir den beste viten.
Skolen skal i framtiden gi kraft til livets bål.

Dagfinn Paulsen 10/95

INNLEDNING

15. august 1995 markerte Avdeling for Helsefag at det var 35 år siden Finnmark fikk sykepleieutdanning som gir offentlig godkjenning som sykepleier.

35 år er kort tid for en sykepleieskole i Norge. Likevel har sykepleieutdanningen i Finnmark gjennomgått mange endringer og utviklingstrinn opp gjennom årene, fra starten som Finnmark Sykepleieskole, videre til Finnmark Sykepleierhøyskole og til nåværende Avdeling for Helsefag ved Høgskolen i Finnmark.

Samordningen av høgskolene i 1994 har vært en betydningsfull milepæl i sykepleieutdanningens historie. I den forbindelse har det vært naturlig å markere utdanningens 35-årsjubileum som inntraff like etter sammenslåingen.

I Finnmark har sykepleieutdanningens historie vært nært knyttet til fylkets sykehusvesen, og spesielt til Hammerfest Sykehus. Etterkrigstiden og gjenreisningen av helse- og skolevesen har også vært viktige for skolens historie.

Utdanningen har gjennomgått mange strukturendringer, og utdanningstilbudet ved skolen er utvidet. Det har også vært navne-endringer. Utdanningen har likevel blitt oppfattet som en samlet enhet både av personale, elever/studenter og andre samarbeidspartnere, derfor vil det være naturlig å benevne utdanningen for "skolen" i dette skrift.

Ved å snakke med tidligere ansatte og elever, lese protokoller, referater og aviser, står det frem et bilde av skolen og dess forhistorie. Helsevesenet i fylket har helt fra tiden før siste krig vært med på å danne grunnlaget for Finnmark Sykepleierskole. Helsevesenets utvikling i Norge generelt innvirker også på skolens tilblivelse og utvikling. Likeså de spesielle problemer som fulgte med gjenreisningen av fylket. Det vil derfor være naturlig at skolens forhistorie blir viet relativt stor oppmerksomhet.

1. HVORFOR SYKEPLEIESKOLE I HAMMERFEST?

Ved skolen har en alltid sett på 15 august 1960, dvs den dagen de første elevene begynte på skolen, som skolens "fødselsdag". Man har altså valgt den dag da skolen begynte sitt virke som skole som markeringsdag.

Før man kom så langt, er der en forhistorie som strekker seg tilbake til tiden før siste krig.

Behovet for en sykepleieskole i fylket var der, ideen om egen skole var der, men før skolen var en realitet, skulle man oppleve en krig, en sykepleielov og ytterligere ti år av planlegging og midlertidige løsninger.

Selv om det er skolens historie og utvikling som er interessant i denne fremstilling, kan man ikke se på skolen isolert. En skole lever ikke sitt eget liv uten å være i vekselvirkning med omverdenen. En skole vil alltid være avhengig av den sammenheng den er i:

En slik sammenheng er

- * lokalsamfunnet:
spesielt gjenreisningen av Finnmark

Andre sammenhenger er:

- * sykepleiens utvikling
på landsbasis og lokalt
hva har skjedd av kunnskapsutvikling i teori, praksis og teknologisk?
hva har vært kampsaker?
- * helsevesenet
dens vilkår, utvikling, utbygging og
behov for personell som er utdannet for ulike oppgaver
- * skoleverkets utvikling
generelt i landet, og spesielt i regionen
hvordan har de lokale skoleforhold virket inn på skolen og motsatt
hvordan har undervisningsmetodene endret seg

1.1. Utdanning av sykepleiere i Hammerfest før 1948

Før krigen hadde man 4 sykehus i fylket: Hammerfest, Kirkenes, Vadsø og Vardø. I tillegg hadde man et nettverk av sykestuer. Sykestuene ble drevet av ulike organisasjoner: Norges Røde Kors, Finnemisjonen, Betanien m.fl., som også tilsatte personalet. Hammerfest sykehus hadde avtale med Betanien om sykepleiepersonell. Sykehusene i Vadsø og Vardø hadde avtaler med Diakonissehuset. Kirkenes sykehus var frem til krigen verkssykehus for AS Sydvaranger, og ansatte sykepleiere på fritt grunnlag. Ved sykehuset i Hammerfest var det opprettet en treårig utdanning for sykepleiere. Det ble tatt opp 6 elever årlig som i tillegg til praksis ved de ulike avdelingene ved Hammerfest sykehus hadde praksis på tuberkuloseavdelingen i Kirkenes og i psykiatri på pleiehjemmet i Honningsvåg. Sykepleierne som ble utdannet i Hammerfest stod fritt til å melde seg inn i de ulike foreningene. De ble da tilsatt i ulike stillinger enten i institusjonene eller i hjemmebasert omsorg av disse, og måtte følge foreningenes regler.

I tillegg til denne treårige søsterutdanningen ble det ved Hammerfest sykehus holdt kortere kurs av inntil 6 mnd varighet for å utdanne hjelpepersonell, samaritter. Disse kortere kurser ble ofte inspirasjon til å gå videre og å ta sykepleierutdanning. Mange reiste til sykepleieskolene som ble drevet i regi av Røde Kors eller Betanien.

Allerede før krigen hadde man planer om at sykepleieutdanningen ved Hammerfest sykehus skulle omorganiseres ved at man gikk inn i et samarbeid med Røde Kors sykepleieutdanning, men disse planene ble ikke realisert grunnet krigen.

1.2 Lov om offentlig godkjenning av sykepleiere 1948

10. desember 1948 kom "Lov om offentlig utdanning og godkjenning av sykepleiere" og som en konsekvens av den i 1950: "Vilkår for offentlig godkjenning av sykepleiere i alminnelig sykepleie (grunnskole i sykepleie)"

Loven, med vilkår for utdanningen, var en seier for Norsk Sykepleierforbund som lenge hadde kjempet for at sykepleierne skulle ha 3-årig enhetlig utdanning. Men en konsekvens av den nye loven og vilkårene var at kun 27 av de eksisterende utdanningstilbudene ble godkjent.

De nye vilkårene førte til at de sykepleiere som hadde treårig utdanning fra Hammerfest sykehus ikke fikk offentlig godkjenning som sykepleier i henhold til loven - sykepleierne måtte ha en tilleggspraksis på "et større sykehus".

Sosialdepartementet ved Statens sykepleieråd laget i mai 1951 en landsplan for sykepleieopplæring. Landet ble delt i 12 regioner og det ble anslått hvor mange sykepleiere som måtte utdannes i hver region for å dekke regionens behov, samt bestemt hvor utdanningsstedene skulle være plassert.

Troms og Finnmark var en felles region. Behovet her ble anslått til:

"1 skole med kapasitet på 2 kull a 35 elever, i alt 70 elever pr. år. Skolens beliggende: Tromsø. Praktisk undervisningsområde sykehusene i Tromsø, Harstad og Hammerfest (sistnevnte under forutsetning av nybygg). Vensmoen sanatorium og Rønvik sykehus (inntil det blir utbygget tbc. og sinnssykehus i Tromsø)."

1.3. Gjenreisning av Finnmark

Perioden helt frem til ca 1960 må ses på som gjenreisningstid for Finnmark.

I likhet med alt annet i fylket, slet helsevesenet med store problemer. Alle fire sykehusene arbeidet i midlertidige lokaliteter etter krigen, og forholdene for personale og pasienter var vanskelige, i midlertidige bygg og med dårlig økonomi. Også for sykestuene var forholdene vanskelige, med brakketilværelse og problemer med å rekruttere personell.

I fylkeslegens årsmeldinger fra 1950-tallet kan man følge gjenreisningen av helsevesenet år for år. Sykestuene og sykehusene flyttet inn i permanente bygg etter tur, men det tok lang tid p.g.a. de økonomiske løft byggevirksomheten innebar for helsevesenet i fylket.

I denne perioden var det generelt vanskelig å få sykepleiere til fylket. Årsakene til dette var mange, bl.a. ble det etterhvert vanskeligere for de foreningene som drev sykepleie-utdanning å opprettholde sine kontrakter med sykehusene og sykestuene i fylket, og man så seg nødt til å si opp kontraktene. Dels var det blitt færre sykepleieskoler, slik at det ble utdannet færre sykepleiere, dels var det i denne perioden en enorm ekspansjon i helsevesenet og behovet for personell økte kraftig på landsbasis.

Det var ikke bare sykehusene og sykestuene som hadde problemer med å rekruttere personell, også kommuner og foreninger som ønsket å tilsette menighetssøstre eller distriktssykepleiere og fylket som søkte helsesøstre til legedistriktene hadde problemer med å få stillingene besatt.

Annonsene i bladet "Sykepleien" forteller mye om forholdene i Finnmark på 1950-tallet, og hva man kunne lokke med for å få søkere til sykepleie- og helsesøsterstillingene:

- " -- tilbud om bolig i permanent bygg"
- " -- bolig med elektrisk strøm"
- " -- bolig i nybygget helsehus"
- " -- innlagt vann"
- " -- fri reise til arbeidsstedet"
- " -- nybygget, moderne sykestue"
- " -- nytt sykehus som skal tas i bruk --"

I Hammerfest ble det først reist personalbolig, «Søsterhjemmet», før man bygget permanent sykehusbygg. Gode boforhold var en av virkemidlene som skulle lokke personale til sykehuset.

I fylkeslegens medisinalberetning fra 1956 kan en lese følgende:

«Hammerfest sykehus. (Oppland ca.38.000 innb.) flyttet på slutten av sommeren over fra brakkene på Fuglenes inn i det nybygde sykehuset som offisielt ble åpnet den 18. august. Det var store vansker med å skaffe nok søstre og leger og sengetallet kunne av den grunn ikke utnyttes helt. Sykehuset og da særlig medisinsk avdeling måtte arbeide med venteliste. Det ble opprettet røntgenavdeling og tilsatt egen røntgenolog, men terapivirkosheten ved røntgenavdelingen kunne foreløpig ikke ta til på grunn av mangelen på søstre.»

På sykestuene var bemanningen liten: det var vanlig at det var 1-2 sykepleiere, i tillegg kom kjøkken- og vaktmesterpersonale. Dette betydde lange vakter for sykepleierne samt mulighet for å bli tilkalt i fritiden. Forholdene ble kommentert, bl.a. med innlegg i bladet "Sykepleien", hvor søstrene undertegnet "to som venter lønn i himmelen" og med svarinnlegg fra finnmarksentusiaster som skrev om mulighetene til å jobbe selvstendig, den hjertelige mottakelse av søstrene og de store naturopplevelser.

1.4. Skolesituasjonen i Finnmark på 50-tallet

Utdanningstilbudet for finnmarksungdommen på 50-tallet var vanskelig:

Mange ungdommer hadde fått mangelfull skolegang grunnet krigen og evakueringen og mange barn og ungdommer måtte reise tidlig hjemmefra for å bo på internat. Gymnasene var få og under oppbygging, i Hammerfest kjempet man for å få eget gymnas.

Skoletilbudet etter realskole og gymnas var lite, ungdommen måtte ut av fylket, med påfølgende "tapping" av ungdom fra fylket. For jentene var tilbudet dårlig, det videregående tilbud besto stort sett av husmorskole og handelsskole.

2. PLANLEGGING AV SKOLEN.

2.1. Fra idé til utdanning

Allerede før krigen hadde Finnmarksykehusene planer om å få til et samarbeid med Norges Røde Kors om utdanning av sykeleiere, men krigen kom i veien for videreføring av disse planer.

Sykehusene i fylket var organisert som interessentselskap med fylket og vertskommunene som eiere. I/S Finnmarksykehusene ble administrativt ledet av en sykehusdirektør. Som sykehusdirektør i planleggings- og oppstartfasen av Finnmark Sykepleieskole var Anders Aune en viktig støttespiller.

I 1951 ble Norges Røde Kors, Norske Kvinners Sanitetsforening og Nasjonalforeningen mot Tuberkulose forespurt om å delta i sykepleieutdanning i fylket. Ingen av disse så seg den gang i stand til å ta på seg oppgaven.

1953 ble spørsmålet om utdanning av sykeleiere i fylket igjen tatt opp. I januar skriver fylkeslege Jonassen til fylkesmannen for å minne ham om at man under et "møte i Oslo i høst" anbefalte at man skulle få i stand en konferanse i Hammerfest mellom fylkesmennene i Troms og Finnmark og frk Arentz fra Norsk Sykepleieforbund. *"Herunder skulle man fastlegge detaljer for opprettelse av en sykepleieskole for Harstad og Hammerfest sykehus"*

Senere på sommeren, i august, ble det sendt brev fra Hammerfest sykehus til fylkesmannen hvor man bla skriver: *"...skole og elevspørsmålet ble i 1948 stillet i bero, da det var planer om at staten skulle overta all søsterutdannelse. Dette er ikke aktuelt lenger."* Man ber i brevet fylket gjøre noe for å få i gang søsterutdanning.

Samme år blir de tidligere nevnte foreningene igjen forespurt om å gå inn i et samarbeide om utdanning av sykeleiere.

Fremdeles så ingen av foreningene seg i stand til å starte opp skole i Hammerfest, men man fikk etterhvert en samarbeidsavtale med Røde Kors sykepleieskole i Tromsø om en "Finnmarkskvot". Man skulle ta opp 6 elever fra Finnmark til hvert kull (2 ganger for året) Disse elevene skulle ha sin sykehuspraksis ved Hammerfest sykehus. Denne ordning kom i gang i 1956 og varte til 1960 da den ble oppsagt i forbindelse med at Finnmark Sykepleieskole startet opp. Tromsø ønsket allerede i 1958 å avslutte avtalen da man hadde hørt at Finnmark skulle starte opp egen skole.

Tromsø-elevenes tilknytning til sykepleieskolen i Hammerfest var diskusjonstema for de siste Røde Kors søstrene fra Finnmark. Det var ulike meninger om hvordan overgangen skulle organiseres. Man var enig om at søstrene skulle uteksamineres som Røde Kors søstre med de forpliktelser Røde Kors la på sine søstre. Forøvrig ble man enig om at de siste elevene skulle ha sin teoriundervisning i Tromsø som før, men ha instruksjonssøster i tilknytning til Finnmark Sykepleieskole.

Det hadde hele tiden i fylket vært underforstått at samarbeidet med Tromsø skulle være en midlertidig ordning inntil man fikk startet opp sin egen skole. At departementets plantall var altfor lave og ikke kunne dekke fylkets behov for sykepleiere var tidlig klart. Disse plantallene viste seg å være generelt altfor lave på landsbasis grunnet helsesektorens ekspansjon i denne tiden.

De sentrale helsemyndigheter gav fylket sin støtte i planleggingen av egen sykepleieskole, og hadde forståelse for Finnmarks behov og vanskeligheter med å få dekket sykepleierstillingene. I 1958 skriver helsedirektør Evang følgende: *..."Jeg kan i øyeblikket ikke se noen annen medisinsk institusjon i Finnmark som har større prioritet enn en sykepleieskole"*. Det var her snakk om å gjøre en økonomisk prioritering mellom et helsesenter og sykepleieskolen.

I 1957 averterte man første gang etter Forstanderinnen, som det het den gang, til den planlagte skolen. Denne første utlysning medførte ingen søkere. Siden ble det avertert etter forstanderinnen årlig. Noen få søkere meldte seg, men de trakk seg av ulike grunner. Det som ga endelig resultat var personlige kontakter og anbefalinger om hvem man skulle forespørre. Bl.a. var Ingrid Wüller søker på stillingen. Hun måtte trekke seg av helsemessige årsaker, men anbefalte at man kontaktet søster Elsa Semmelmann, som da arbeidet ved Røde Kors sykepleieskole i Trondheim. Etter at Anders Aune hadde oppsøkt henne i Trondheim søkte hun på stillingen som forstanderinne. Høsten 1959 reiste hun rundt i Finnmark sammen med sykehusdirektør Anders Aune og fylkeshelsesøster Ruth Abrahamsen for å se på forholdene og mulighetene for å opprette sykepleieskole. På nyåret 1960 begynte hun i stillingen. Tidlig en januarmorgen i 1960 ble hun møtt på Hurtigrutekaia av s. Johanna Hermansen, som var instruksjonssøster for Røde Kors elevene i Hammerfest. Våren brukte hun til å planlegge skolen og 15 august 1960 begynte de første elevene ved Finnmark Sykepleieskole sin opplæring til sykepleiere.

2.2. Skolebygget

Elsa Semmelmann stilte helt klare krav til at man måtte ha et eget skolebygg når hun tok imot stillingen som Forstanderinne.

Under planleggingen av skolen var det uenighet om dette i fylket, og det ble forfektet meninger om at rom i søsterhjemmet måtte klare seg. Sykehusets arkitekt fikk i oppgave å lage et forslag til ominnredning av Søsterhjemmet til bruk som undervisningslokaler, elevhybler, samt en mulighet for fremtidig utvidelse av bygget. Sykepleiernes organisasjon mente dette var en utilfredsstillende løsning og Vest-Finnmark krets av Norsk Sykepleieforbund skrev brev til

Statens sykepleieinspektør i januar 1958 hvor de ba sykepleieinspektøren komme en tur til Hammerfest for å se på de muligheter som finnes.

Sykepleierne fremførte bl.a. følgende synspunkter:

"...

Undervisningslokalene ligger i kjeller, delvis under jorden, med inngang fra baksiden eller gjennom vaskeriet. Og selv med alle de forbedringer som kan gjøres, vil den alltid komme til å bære preg av en kjellerskole.

Til klinikker anser vi den heller ikke passende, da pasientene fra sykehuset må transporteres gjennom vaskerigangen som alltid er i bruk for skittent eller rent tøy. En pasient i seng vil det være vanskelig å få dit.

...

Finnmarks ungdom skal konkurrere på lik linje med ungdom fra det øvrige land. Vi synes derfor de også må bydes tilnærmedesvis det samme som andre.

...

Skal det bli alvor av egen sykepleieskole for Finnmark, mener vi den bør være tidsmessig, og vi tillater oss i tilfelle å be sykepleieinspektøren komme en tur til Hammerfest å se på de muligheter som finnes."

(Finnmarksykehusene, sak 2/nov.60)

Helsedirektøren delte ikke sykepleiernes syn og henstillet til fylket om snarest å ta opp saka igjen for å få gjort lokalene i Søsterhjemmet i stand.

Elsa Semmelmann holdt på sitt, hun gikk med på å bruke Søsterhjemmet midlertidig som sykepleieskole med internat, men hvis hun skulle bli, måtte et eget skolebygg stå klar innen skolestart høsten 1963.

Skolen startet altså opp i midlertidige lokaler i Søsterhjemmet med to små rom i Søsterhjemmets kjeller som klasserom, samt auditoriet, og et lite rom på søsterhjemmet til kontor. Søsterhjemmet var ommålt for ca Kr.50.000 til dette formål. En del av Søsterhjemmet ble også øremerket til elevhybler. Dagligstue var felles for hele Søsterhjemmet. Skolebiblioteket besto av en bokhylle i det ene klasserommet.

I disse lokaler var det at s. Elsa, lærere og elever skulle legge grunnlaget for et godt skolemiljø, et fundament for skolens fremtidige miljø.

Like etter skolens oppstart i 1960 tok interessentselskapet opp skolelokalitetene som sak igjen.

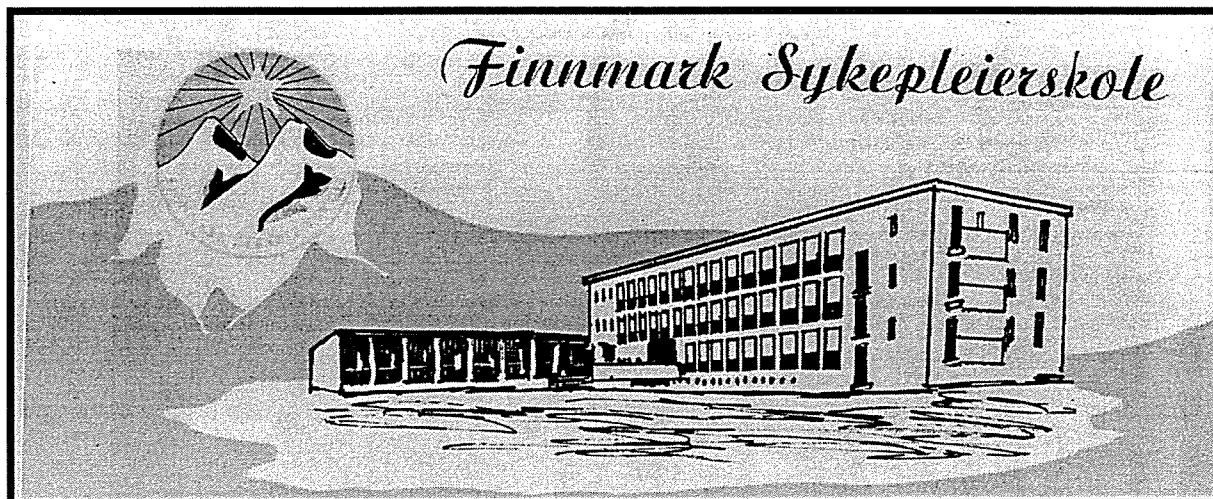
"På grunn av bl.a. plassmangel vil det ikke bli mulig å etablere sykepleieskolen for Finnmark, slik det var forutsatt. Det vil således heller ikke være mulig å angi plass til materialrom, leserom med bibliotek og lærerværelse, ting som er standard ved sykepleieskoler i dag.

Med den erfaring som en nå sitter inne med må det også medgis at de betenkeligheter som i sin tid ble gjort gjeldende fra Vestfinnmark krets av Norsk Sykepleierforbund ikke var helt ugrunnet."

(Sak 2/nov.60:)

Etter møtet i representantskapet i november 1960 fikk styret fullmakt til å anta arkitekt og sette i gang detaljplanlegging av sykepleieskolen med internat, samt å ta opp lån. Dessuten fikk styret fullmakt til å sette i gang bygget under forutsetning av at de nødvendige lån og tilskudd innført godkjente budsjetttrammer var i orden. (repr.sk.2/60)

Sykepleieskolen ble bygget på den tomte hvor Statens pleiehjem for psykiatiske pasienter lå før krigen, like ved det gjenreiste sykehuset. Byggekomite ble nedsatt i 1960. Leder for byggekomiteen var Harald J. Olsen. Komiteen skulle legge opp romprogram og finne finansieringsløsning. Arkitekt Per Petterson ble engasjert til å tegne skolebygget.

Sykepleierskolens første lokaliteter

Den store bøygen for nytt skolebygg var finansieringen. Dette var ikke lett, da økonomien i fylket var særdeles anstrengt i gjenreisningstiden. Gjenoppbygging av alle institusjonene førte til store utgifter i fylkets helsebudsjett. Sykepleieskolen ble først beregnet å koste ca 1.5 mill, dette måtte senere endres til ca 2.3 mill kr. Grunnen til endringene i kostnader var bl.a de nye vilkårene for sykepleieutdanning som stilte nye krav til skolene, samtidig som sykehusenes mulighet for å regne seg arbeid fra elevene minket. Skolens styre var i denne første periode underlagt I/S Finnmarksykehusene, større saker som budsjett måtte godkjennes i interessentselskapets organer.

Byggekomiteen fikk et muntlig tilsagn på et tilskudd på Kr.500.000,- fra Sosialdepartementet ved Helsedirektoratet. Forøvrig skulle skolebygget finansieres med midler fra I/S Finnmarksykehusene og med lån (Kr. 750.000,-). Dessuten fikk man et avdrags- og rentefritt lån fra Sydvaranger (8/10-60) på kr.170.000,-. (representantskapet, sak 2/62) Når finansieringen var i orden kunne bygget starte. Grunnarbeidene ble påbegynt høsten 1961, og var ferdig ett år senere.

Et par episoder forteller noe om arbeidsforholdene og innsatsen til de som engasjerte seg i sykepleieskolen.

Under byggingen kom det beskjed om at de utlovede pengene fra departementet, se dem fikk man allikevel ikke. - Hva nå?

Anders Aune, som vikarierte for fylkesmannen under dennes sykdom, stoppet bygget umiddelbart, og inntil at finansieringen var i orden. Omtrent samtidig med at dette skjedde hadde man en sykehuskandale i fylket, og Aune satset på at man i departementet ikke tålte to skandaler så tett på hverandre.

På kort varsel fikk man ett møte i Vadsø (27.09.62) med statssekretær Skau og ekspedisjonssjef Bjerkomp fra Sosialdepartementet samt styreformann og direktør ved Finnmarksykehusene. Sosialdepartementets representanter kunne ikke reise med vanlig rutegående transport fra Oslo til Vadsø, så de la reiseruten om Finland: med sjøfly til Enaresjøen og derfra videre med bil til Vadsø. Man kom til enighet på møtet, og bygget kunne gjenopptas etter et forholdsvis kort stopp. Resultatet av møtet var at det ble gitt et statstilskudd på kr.600.000 til bygget, dvs 100.000 mer enn den opprinnelig utlovede summen.

Aune forteller selv at han etterpå under en av sine konferanser med den sykemeldte fylkesmann fikk følgende kommentar: han "hadde registrert hva som var gjort, men det måtte ikke gjenta seg"

Bygget ble noe forsinket og kunne ikke stå ferdig til skolestart høsten 1963 som planlagt. På slutten av byggetiden inntraff en ny episode: en murvegg ramlet inn. Det var brukt byggematerialer av dårlig kvalitet. Søster Elsa gråt, men hun sto på, feilen ble rettet opp, veggene ble bygget opp igjen og det ble fortgang i bygget.

Senere, etter at bygget var tatt i bruk, ble en plaget av at kloakk rant inn i bygget. Søster-elevene fikk først skylden for å tette til toalettene, men så viste det seg at kloakken var lagt med gal helling. Mens reparasjonene varte måtte elevene springe ned på sykehuset.

Høsten 1964 sto bygget innflyttingsklart, med høytidelig innvielse 30. januar 1965. Innvielsesfesten ble behørig referert av lokalpressen med helsidesoppslag: *"Et mål er nådd: Finnmark Sykepleieskole i eget bygg. Imponerende anlegg byr makeløse vilkår for elevene."* Også i bladet "Sykepleien" ble innvielsen referert.

Tilbygg, nybygg

Etter at skolen flyttet inn i eget bygg kunne man øke elevtallet, det ble elevopptak to ganger årlig og lærerstaben økte. I begynnelsen av 1970-tallet begynte planleggingen av et tilbygg. Det var behov både for økte undervisningsarealer og for flere kontor samt bibliotek og møterom. Tilbygget sto ferdig høsten 1975.

På slutten av 70-tallet var staben ved skolen ytterligere økt, og man måtte ta i bruk elevhybler til lærerkontorer og pauserom. Man kunne gjøre dette og frigjøre rom fordi elevene ikke lenger måtte bo på internatet, men kunne bo hjemme eller på hybel utenfor internatet.

Undervisningsmetodene i skoleverket hadde også forandret seg, gruppearbeid og veiledning på studentoppgaver var blitt vanlige undervisningsformer, og lokalitetene dekket ikke disse behov. Denne gang var det ikke plass til utvidelse av skolen, og man måtte finne ny tomt og bygge nytt skolebygg.

Nybygget ble passert på oversiden av det eksisterende skolebygget. Tegningene fra sykepleieskolen i Førde ble brukt som utgangspunkt for det nye skolebygget. Det ble planlagt

flere lærerkontorer og grupperom enn i Førde-bygget. Klasserommene ble dimensjonert for 25 studenter for hvert kull, med mulighet for å slå sammen to klasserom til ett ved behov.

Med de nye studentordningene hvor studentene selv betaler sin utdanning, var det ikke aktuelt å bygge internat denne gangen. Da det nye bygget sto ferdig ble internatet overtatt av Studentsamskipnaden og de tidligere undervisningslokalene av den nyopprettede psykiatriske poliklinikken.

Ved høstsemestrets begynnelse i 1985 flyttet man inn i nye romslige lokaliteter. Studenttallet kunne nå økes til 25 per kull. Bruken av skolebygget har vært fleksibelt ved at man har tilpasset disponeringen av rom etter varierende behov. Lyd-bilde-studio var et undervisningshjelpemiddel som man fant plass til i skolen. Og 1986 fikk den sykehusinterne videreutdanningen i klinisk sykepleie lokaliteter i skolebygget.

Med ytterligere utvidelse av studenttall og nye undervisningstilbud er skolen igjen blitt trang.

2.3. Eierforhold

Sykepleieskolen ble planlagt og startet opp som en følge av at man ikke klarte å dekke behovet for sykepleiere ved de sykehus som ble omfattet av I/S Finnmarksykehusene. I/S Finnmarksykehusene var et interessentselskap hvor fylket, Hammerfest, Vadsø, Vardø og Sør-Varanger var eiere.

I begynnelsen var Sykepleieskolen og dens styre underlagt interessentselskapet. Med de nye vilkårene av 1962 ble det stilt krav om økonomisk uavhengighet for skolene og styret skulle oppnevnes av Sosialdepartementet. Skolen ble da selvstendig i forhold til interessentselskapet, men sykehusene bidro fremdeles økonomisk til driften, mens fylket sto som eier.

På 1970-tallet var det klart at det kun var et tidsspørsmål før ansvaret for sykepleieutdanningen ble overført fra Sosialdepartementet til Kirke og vitenskapsdepartementet. Vilårene av 1975 var da også midlertidige i påvente av dette. Med de nye vilkårene ble sykepleieskolene helt fristilt fra sykehusene. Sykepleiestudentene kunne ikke lenger regnes som tilskudd i arbeidskraften på institusjonene. Skolen ble finansiert av fylket med statstilskudd, og Finnmark fylke sto som eier av skolen.

I 1981 overtok Kirke og vitenskapsdepartementet sykepleieutdanningen og disse fikk status som høgskoler. Finnmark fylke sto fremdeles som eier av Finnmark Sykepleierhøgskole. 1986 overtok staten også eieransvaret for skolen.

Etter samordningen av høgskolene i 1994 består Høgskolen i Finnmark av Finnmark Sykepleierhøgskole samt Alta Lærerhøgskole og Finnmark Distriktshøgskole. Av de tre høgskolene som er gått sammen er sykepleieutdanningen eldst. Fra å ha vært en selvstendig høgskole er utdanningen blitt en avdeling på linje med de andre i Høgskolen i Finnmark. Avdelingen har ikke måttet gå inn som deler i ulike avdelinger, men har fått bestå som egen

avdeling med samme funksjonsområde som tidligere, og Avdeling for Helsefag er en direkte fortsettelse av Finnmark Sykepleieskole.

3. ELSA SEMMELMANN

I den lange rekken av personligheter som har vært med på å prege skolen har Elsa Semmelmann en spesiell plass fordi hun skapte Finnmark sykepleieskole:

* hun var sentral i skolens oppbygging

hun kom til tomme ark og måtte gi dem alle innhold: skolemiljø, lokaliteter, praksisplasser, undervisningsutstyr, elevuniformer og skolenål osv

* hun var leder for skolen i 10 år

ingen annen rektor har fungert så lenge

Elsa Semmelmann var en godt skolert sykepleier med lang erfaring når hun kom til Hammerfest.

Hun var født i 1905 og var altså 54 år når hun begynte ved skolen. Hun hadde eksamen artium fra Trondjem Katedralskole og sykepleieutdanning fra Røde Kors Sykepleieskole i Trondheim 1928

Sin lærerutdanning fikk hun i Danmark og i USA: "Kursus for sygeplejersker ved Aarhus Universitet undervisende linje" (1946-47) og ved Teachers College Columbia University New York USA, "Administration and Education" (1951-52)

Om amerikertiden fortelles det at den summen hun fikk i stipend for å studere i USA var så knapp at midlene ikke strakk til for skolebøker, så hun gikk på biblioteket morgen og ettermiddag, og lånte skolebøkene for å kunne lese.

S. Elsa hadde også en variert praksis som sykepleier, både fra direkte pasientrettet arbeid og fra spesialavdelinger og som lærer.

Bl.a. var hun en tid instruksjonssøster ved Norsk Sykepleierforbunds skole for videre utdanning, «Norges Høyere», og en tid avdelingssykepleier i Tromsø.

Da hun ble forespurt om å starte opp Finnmark Sykepleieskole var hun undervisningsleder ved Trondhjem og Strinda Røde Kors Sykepleieskole i Trondheim.

Det fortelles om s. Elsa at hun var en dame med meget bestemte meninger, hun var levende opptatt av sine elever og skolen.

Elsa Semmelmann

Hun la ned mye arbeide og omtanke i at elevene skulle gjøre det godt, både faglig og privat, samt at skolen skulle ha et godt renommé.

Hun leste bl.a. ekstra, både allmenfag og sykepleie, med flere av elevene. Ungdommen i Finnmark hadde hatt liten mulighet til videre skolegang på denne tiden, og mange hadde huller i skolegangen grunnet krigen og evakueringen. Flere av søkerne hadde ikke hatt mulighet for å få den minimumsskolegang som krevdes for opptak i sykepleieskole, og det ble søkt om dispensasjon for disse ved opptak.

Allerede før hun ble tilsatt ved skolen var s. Elsa opptatt av skolens muligheter og rekrutteringsgrunnlag. Søster Elsa reiste de første årene rundt til skolene i Finnmark for å "markedsføre" skolen og hun fikk trykket opp og sendt ut 1000 brosjyrer om skolen og utdanningen allerede i mai 1960. Som hun selv sier: denne brosjyren vil ha liten betydning for det første elevopptaket, men vil være med å påvirke kommende elevopptak.

S. Elsa fremhevet også i alle sammenhenger at skolen er en skole for hele fylket, ikke bare en skole for Hammerfest.

En av de første oppgaver s. Elsa sto overfor var å lage en plan for skolen og søke om godkjenning.

Den 25.03.60 var hun kommet så langt i planleggingen at hun kunne søke om godkjenning for skolen. Den endelige søknaden ble sendt fra fylket den 30. mars 1960 om at I/S Finnmark Sykehusene har opprettet egen skole i tilknytning til Hammerfest sykehus, og søker om Departementets godkjenning.

Men allerede den 9. mars kan vi finne følgende annonse i Vestfinnmark Arbeiderblad: *"FINNMARK SYKEPLEIESKOLE tar opp elever 15. aug. d.å. Skolens plan følger fastsatte vilkår i gjeldende lov om utdanning av offentlig godkjente sykepleiere."*

Godkjenningsbrevet fra Sosialdepartementet er datert den 21. juli 1960:

...
"Med hjemmel i lov om utdanning av offentlig godkjenning av sykepleiere av 8. januar 1960 & 1, jfr. kgl. resolusjon av 1. juli 1960, godkjenner departementet herved Finnmark sykepleieskole, Hammerfest, som læreanstalt til utdanning av sykepleiere i alminnelig sykepleie."
 ...

Elevenes forhold i praksisstedet, og praksisens betydning som læringssted opptok s. Elsa. Allerede før hun tiltrådte fikk hun avklart med fylket hvilke fullmakter hun hadde til å styre elevenes læresituasjon i praksis. Sykehusenes syn på elevenes praksis var at elevene i hovedsak var arbeidskraft, sykehusene betalte jo for sykepleie-elevene. Svaret til s. Elsa fra styreformann i interessentselskapet, Peder Holt, var at skolens leder skulle ha samme ansvar og myndighet for undervisningen i praksis som var vanlig ved sykepleieskoler.

Skolenål og elevuniform skulle planlegges før elevene begynte i august 1960.

Elevuniformen ble tegnet av frk. Nordby som var lærer ved sømlinjen ved yrkesskolen. Den kom til å bestå av blåtøykjole med stivet hvit krage og ulike hvite forklær til: en "stellefrakk" til

bruk i stell og et hvitt forkle med brede skulderbånd ("vinger") til annet bruk. Hetten var hvit med ett bånd for 2-års elevene og 2 bånd for 3-års elevene.

Skolenålen ble ikke ferdig til oppstart. Lærer Nordby tegnet høsten 1960 et utkast til skolens emblem, som ble sendt til gullsmedforretning David Anderson for å få laget en prøvenål.

I mai 61 fikk man en prøvenål, og rektor "fikk sjokk" fordi hun syntes nåla var rett og slett stygg. Den ble returnert omgående og man fikk opp en ny prøve som heller ikke ble godkjent. For å få en raskere saksgang fikk man en kontaktperson i Oslo, Hetty Henrichsen, som da var formann i NSF, og hun vurderte ulike prøver. I mars 1962 fikk man så opp den nålen som ble godkjent. 10.04 62 var skolenålen sak i styret (sak 7/62: Skolenål). Vedtaket var: "*Skolenålen ble fremvist og vakte alles begeistring*". Emblemet viser polarstjernen over snødekte fjell. Polarstjernen ble tatt ut som motiv til elevknapp, som skulle brukes i snippen på elevkjolen.

Alt søster Elsa gjorde i forbindelse med skolens planlegging og administrasjon var godt begrunnet. Så kunne man være enig eller uenig med hennes synspunkt. Men oftest var hennes synspunkter så vel gjennomtenkte og begrunnet at hun "fikk sin vilje".

S. Elsa var opptatt av sykepleieutdanningens videre utvikling. Hennes interesse vises i måten hun engasjerer seg i de nye planene for sykepleieutdanning. I høringsuttalelsen til de nye vilkårene av 1962 fremhever hun betydningen av at lærerne gis anledning til å fornye sine kunnskaper, og at sykepleierne i betydelig større grad enn forslaget la opp til kunne ivareta undervisningen. Dette ville imidlertid, fremholdt hun, føre til behov for flere lærere i skolen og behov for økt utdanning av sykepleielærere.

Da man fikk nye forskrifter for sykepleieskolene 1962, skulle skolene ha egne selvstendige skolestyrene, som skulle godkjennes av departementet. I sitt forslag til fylket om hvem som skulle velges inn i styret la s.Elsa vekt på å få et styre som skulle ha forståelse for arbeidet i skolen og som skulle fremme samarbeidet særlig med praksis. Ut fra den betydningen hun tillå samarbeidet mellom skolen og praksisstedene og mellom skolen og fylket, foreslo hun styrerepresentanter som var sentrale for dette samarbeid. Hun mente også at det var viktig å ha pedagoger i styret som hadde innsikt i og forståelse for det pedagogiske arbeidet. Aktive og engasjerte politikere mente hun også det var viktig å ha med. Det første selvstendige styret fikk da også en sammensetning som svarer til hennes forslag: Ørjan Østvik (formann) - ordfører i Hammerfest, Anne Marie Lorentzen - lærer, Ruth Abrahamsen - fylkeshelsesøster, Christian Nicolaisen - overlege ved Hammerfest sykehus, Per Selmer-Andersen - direktør for Finnmarksykehusene, Elsa Semmelmann - forstanderinne. Etter vilkårene av 1962 hadde ikke lærerne eller elevene representanter i skolestyret.

De faglige og administrative oppgavene ble stadig flere og i 1962 fikk søster Elsa avlastning ved at det ble ansatt kontorhjelpe i 1/2 stilling. Den stillingen ble besatt av Aslaug Rosted, som skulle bli ved skolen i nærmere 15 år.

Søster Elsa sluttet ved skolen i november 1969. Skolen var da etablert, og ca halvparten av elevene kom fra Finnmark.

Etter at s. Elsa sluttet ble det søkt om at hun skulle bli tildelt Florence Nightingale-medaljen for sin innsats i Finnmark og Finnmark Sykepleieskole. I 1971 fikk hun denne vel fortjente æresbevisning.

4. SKOLEPROGRAM

Når skolen ble planlagt var det ut fra et behov for sykepleiere generelt i fylket. Grunnutdanning av sykepleiere var lenge eneste utdanningsprogram ved skolen. Etterhvert er utdanningstilbudet utvidet med etter- og videreutdanning, men fremdeles er grunnutdanningen skolens viktigste aktivitet.

4.1. Grunnutdanning av sykepleiere

Ved skolestart i 1960 gjaldt ennå vilkårene fra 1950 for sykepleieskoler, og skolens undervisningsprogram ble planlagt ut fra disse. All sykepleievirksomhet, inklusive opplæring til sykepleier var underlagt Sosialdepartementet ved Helsedirektoratet. I 1960 kom den nye sykepleieloven, og det ble utarbeidet nye vilkår for godkjenning av sykepleieskoler i tråd med den. Disse var ikke ferdig før 1962, og skulle tre i kraft fra januar 1963.

Vilkårene ble erstattet med nye i 1967. I 1975 kom midlertidige vilkår, den største endringen besto i at semesterordning ble innført og elevene fra nå ble kalt studenter. Det var et tidsspørsmål når sykepleieutdanningen skulle innlemmes i landets øvrige skolesystem.

1980-tallet var en overgangsperiode: i 1979 ble det bestemt at sykepleieskolene skulle overføres til Kirke og vitenskapsdepartementet, i 1980 ble det utarbeidet rammeplaner for sykepleieutdanningen som skulle iverksettes i 1982. 1.1.-81 overtok Kultur og vitenskapsdepartementet sykepleieskolene. Eierforholdene for skolene ble ikke endret, og Finnmark fylke sto fremdeles som eier av Finnmark Sykepleieskole. 1986 overtok staten skolene helt.

Opptak

For opptak i sykepleieskole gjaldt for vilkårene av 1950:

Opptaksalder: 19-30 år.

Forkunnskaper: "Elevene bør ha best mulige forkunnskaper, helst realskoleeksamen, minimum 1 års skolegang av allmenndannende art etter folkeskolen, (framhaldsskole, ungdomsskole, folkehøgskole o.l.) Alle søkere bør såvidt mulig ha husmorskole eller tilsvarende utdanning."

Opptakskravene ble etterhvert strengere. I vilkårene av 1962 var opptakskravene:

Opptaksalderen er 18-30 år, dessuten

"1. realskole, eller

2. 9-årig enhetsskole, allmennteoretisk linje, alternativ 3 + 1-årig folkehøgskole, teoretisk linje, eller

3. 9-årig enhetsskole + 2-årig folkehøgskole.

*Dispensasjon kan gis av departementet.
Alle elevene bør også ha husmorskole eller tilsvarende utdanning."*

Når sykepleieskolene ble overført til Kirke og vitenskapsdepartementet ble opptakskravene 3 år videregående skole. I dag er kravet tilsvarende studiekompetanse for høgskole.

Mål for utdanningen

Utdanningens mål var, sitert fra vilkårene av 1950:

"Sykepleieskolens oppgave er å gi elevene den teoretiske og praktiske undervisning i sykepleie som til enhver tid ansees ønskelig og nødvendig - og herunder gi dem forutsetning for å delta effektivt i arbeid som forebygger sykdom og fremmer folkehelsen."

De nye vilkårene av 1962 hadde følgende målformulering:

"Grunnskolen oppgave er å gi elevene den teoretiske og praktiske undervisning som til enhver tid svarer til samfunnets krav til fullverdig sykepleie.

Grunnskolen skal gi elevene innsikt i sykepleiens plass og oppgaver innen samfunnets helseprogram og stimulere dem til samarbeid med andre grupper i løsnings av disse oppgaver.

Grunnskolen skal tilrettelegge undervisningen med sikte på å fremme elevenes utvikling til harmoniske, selvstendige og ansvarsbevisste personer."

Målsettingen for sykepleieutdanningen har innholdsmessig ikke forandret seg gjennom alle de forskrifter og rammeplaner som en har hatt.

Målet var, og er, kort sammenfattet:

å gi teoretisk og praktisk opplæring som til enhver tid er ønskelig/svarer til samfunnets krav

Organisering av undervisningen

Den samlede læretiden skulle i følge vilkårene av 1950 fordeles slik: teoretisk undervisning ca 6 mnd (i tillegg klinikker), praktisk turnus ca 27 mnd, ferie 2 mnd og fradrag for sykdom inntil 1 mnd; i alt 36 mnd.

Arbeidsukene i praksis var 45 timer, i teoriblokkene 6 timers skoledag.

Til sammen er det i vilkårene spesifisert 602 timer teori (eksklusive klinikker og minst 5 ekskursjoner). I de ulike fagene er det et gjennomgående trekk at legene hadde flere timer i sykdomslære enn skolens sykepleiere hadde i sykepleie i tilsvarende emner.

Fra 1967 er læretiden 3 år fordelt på 5 avsnitt med teoretisk-praktisk pensum. Ferien er 4 uker per år. Teoritimene er økt til 1370 (inklusive klinikker). Undervisningen er fremdeles meget detaljstyrt, men sykepleiernes andel av undervisningen har økt til ca halvparten av teoriundervisningen.

Med forskriftene av 1950 ble det innført offentlig eksamen i sykepleie som ble holdt 2 ganger årlig, første gang 1956. Denne eksamen var felles for alle sykepleieskolene i landet.

Semesterordningen som ble innført med vilkårene av 1975 gjorde at man fikk en noe annerledes oppbygging av undervisningen:

Læretiden er 3 år à 40 uker. Teoriandelen har nå økt til 1414 timer, praksis er på 2730 timer.

Ved overgangen til høgskole 1981 ble de detaljstyrte vilkårene erstattet av rammepplaner. Rammepplanene førte til en helt ny organisering av studiet, hvor sykepleieutdanningene har felles rammer, men hvor den enkelte skole utarbeidet sitt eget studieprogram innen rammene.

Praksis

Når Finnmark Sykepleieskole startet ble følgende praksissteder godkjent: Hammerfest sykehus: kirurgisk og medisinsk avdeling, operasjons- og fødeavdeling, Kirkenes sykehus: tuberkuloseavdeling, Rønvik sykehus i Bodø: psykiatrisk avdeling, helsesøstrene i Hammerfest og omegn: forebyggende helsearbeid. Det var en forutsetning at psykiatrisk praksis skulle flyttes til Åsgård når dette sykehus kom i drift.

De nye vilkårene av 1962 førte til at praksisstedene opplevde situasjonen problematisk. Sykepleierne ved Hammerfest sykehus reagerte på konsekvensene for sin egen arbeidssituasjon, og innledet en dialog med sykehusdirektøren hvor de førte fram synspunkter på sine arbeidsforhold:

Nå skulle elevene ha 5 dager praksis i uka og ikke lengre dager enn 6 timer. Elevene skulle etter de nye vilkårene ikke regnes som fullverdig arbeidskraft, men sykehusstyret gjorde det fortsatt. Det var få utdannede sykepleiere på hver avdeling (5 inkl avd.spl). Dessuten var det ikke utdannede sykepleiere fast på aften og nattevakter. Det var tydelig at sykepleierne kom i et dilemma: dels ønsket om å gi opplæring til elevene, dels forverring av egen arbeidssituasjon. Sykepleierne så det som et problem hvordan de skulle makte å ivareta sine undervisningsplikter overfor elevene i praksis når øvrig hjelp var begrenset, og de hadde sine daglige oppgaver i avdelingen.

Sykepleie er et praktisk yrke hvor en vesentlig del av læringen foregår i det direkte møte med pasienten, og hver gang det er kommet nye vilkår med ytterligere nedskjæring av praksis har sykepleierne reagert med bekymring på hvordan studentene skal få den praksiserfaring de trenger. I dag tilsvarer praksis halvparten av utdanningen, mens den i 1960 utgjorde 3/4.

Etterhvert ble det åpnet for elevene å ha praksis også i fylkets øvrige helseinstitusjoner, og helsesøstre og hjemmesykepleie i hele fylket ble brukt som praksisplasser.

Offentlig eksamen og pliktår

Med vilkårene av 1962 ble det innført en felles eksamen for alle landets sykepleie-elever, "Offentlig eksamen", eller «statseksamen» som den ble kalt til hverdags. Denne eksamen ble arrangert to ganger årlig, og skulle omfatte spørsmål fra hele utdanningstiden. Eksamensformen

ble stående så godt som uforandret helt opp til 70-tallet. Da arbeidet elevlagene aktivt for å få denne fjernet.

Når en jamfører innholdet i denne eksamen fra første eksamen i 1956 til siste eksamen, gjennomgikk denne ikke den samme utviklingen som sykepleieutdanningen forøvrig, og hadde vel dermed ikke noen fornuftig plass i systemet når den ble borte.

Pliktåret var skole-eiernes tilbakebetaling på den økonomiske investering de gjorde i sykepleieutdanningen. Dessuten var pliktåret med på å gi de nye sykepleierne en myk overgang til ansvaret som sykepleier, da det var et krav at det skulle være erfarne sykepleiere til å veilede pliktårssøstrene på arbeidsplassen. Pliktåret falt bort i Finnmark fra 1. januar 1975.

Da midlertidige vilkår av 1975 skulle gjeninnføre pliktjeneste, truet elevene ved skolen med å gå ut i streik. Sykehuset svarte med at de i tilfelle måtte stenge avdelinger på grunn av sykepleiermangel. Saken ble behørig dekket av lokale massemedia.

Utviklingen i sykepleieutdanningen

Ved å følge styreprotokoller, årsmeldinger og vilkår/rammeplaner for utdanningen kan en se utviklingen av skolen fra pionerånd til vel etablert utdanning.

Årsmeldingene til sosialdepartementet var standardiserte skjemaer med detaljerte spørsmål bl.a om elevenes helse, årsak til avbrutt skolegang osv. Det ble også stilt spørsmål som «Antas elevene å få tilstrekkelig tid til selvstudier». I 1960 er svaret et konsist "nei", i 1961 er svaret utvidet med tilleggskommentaren: *"Det faste personale er for fåtallig, så elevene bruker fritiden til sideordnede timer. Ingen tid avsatt til selvstudium"*.

I tillegg til nøyaktige opplysninger om lærerstaben og elevene er skolebiblioteket tatt med i skjemaet. Slik vet vi at det første skoleåret besto av 36 bind, mens det året etter er økt til 84 bind. I dag inneholder skolens bibliotek totalt ca.5800 bind, i tillegg kommer videofilmer, tidsskrifter og dagsaviser.

Ennå på 70-tallet var sykepleielitteraturen begrenset og pensumlisten omfattet «Lærebok for sykepleiere» i 12 bind samt 7 andre bøker. Sammen med ringperm med innlegg, skillekort og 2 skrivebøker utgjorde dette et utlegg på Kr.581,30 for studentene (Kull 1971 D).

Trender i innholdsfor skyvning i sykepleieutdanningen har gått på ulike poler:

- teori - praksis
- detaljstyring - rammeplaner
- arbeidskraft - læresituasjon
- arbeidsgiverstyrt - utdanningsstyrt (Sos.dpt - KUF)

Utviklingen i skoleverket generelt har også farget skolen. Undervisningsmetodene har endret seg og blitt utvidet. I tillegg til forelesninger og pensumstudier er prosjekt, gruppearbeid,

veiledning og andre undervisningsmetoder hvor studenten får et aktivt ansvar for sin egen læring tatt i bruk i økende grad

Skolen har, til trass for relativt ung alder, vært med på hele utviklingen i sykepleieutdanningen etter at man fikk lov om offentlig godkjenning av sykepleiere. Først som sykehus-eid under forskriftene av 1950, så etterhvert med eget styre (forskriftene 1962), for så å gå over fra sosialdepartementet til Kirke og Undervisningsdepartementet med semesterordning og studentstatus og hel uavhengighet fra sykehusene/institusjonene.

4.2. Kirkenesavdelingen, desentralisert utdanning

Finnmark fylke dekker et stort areal, og det har vært viktig å tilpasse undervisningen slik at elevene/studentene reelt har mulighet til å ta utdanning. Ved at man etterhvert har åpnet for flere praksissteder har studentene hatt en mulighet til å få sin praksis nært hjemstedet.

Det er tatt i bruk ulike virkemidler for å imøtekomme fylkets geografiske struktur, bl.a. ved opprettelse av en avdeling i Kirkenes. Etterhvert som flere praksissteder ble tatt i bruk, økte reisebelastningen på lærerne. Det økende antall praksisplasser i østfylket førte til et uttalt behov for lærere knyttet til østfylket i forbindelse med praksisveiledning. Av skolestyreprotokollene kan en se at lærere med bopel i Kirkenes første gang ble tilsatt 1981, da som engasjement i den tid studentene hadde praksis der. Utviklingen førte til at sykepleieutdanningen fikk faste kontorlokaler ved Kirkenes sykehus og lærere knyttet til østfylket. De skulle ivareta praksisundervisningen ved Kirkenes sykehus og også i nærområdene. Samtidig skulle lærerne ivareta deler av teoriundervisningen i felles klasse i Hammerfest.

En annen måte å møte fylkets spesielle behov har vært etableringen av desentralisert sykepleieutdanning. Den første desentraliserte utdanningen ble knyttet til Kirkenesavdelingen, hvor man allerede hadde lærere og lokaler. Denne undervisningen startet med 10 studenter i 1992. Studiene forløp parallelt med det ordinære studietilbudet, og studentene ble uteksaminert i 1995.

I 1995 startet det andre desentraliserte tilbudet for 10 studenter. Denne gang ble det lokalisert til Kautokeino. Det har lenge vært behov for samisktalende sykepleiere i Indre Finnmark. Trass i kvoteordninger for ungdom fra Finnmark og ungdom med samisk tilhørighet ved opptak, har en ikke lyktes i å dekke behovet. Kautokeino-studentene har fått lokaliteter i Samisk Høgskole i Kautokeino, og store deler av sykepleieundervisningen foregår på samisk. Deler av undervisningen foregår i fellesskap med hovedklassen i Hammerfest. Praksisplassene er tilknyttet Indre Finnmark og Hammerfest sykehus.

4.3. Videre- og etterutdanning, kurs

Skolen har sett det som viktig å være med å formidle ny kunnskap til fylkets sykepleiere og å gi dem tiltrengt fordypning.

Tilbud om kurs samt videre- og etterutdanning har etterhvert blitt en fast del av skolen. Dette er tiltak som er med på å stabilisere praksisstedene og motvirke de negative effekter stor gjennomstrømming av personale i praksisstedene har.

Behovet for faglig påfyll var stadig økende og med små kursbudsjett og dyre reiser var det begrenset mulighet for sykepleierne i fylket å delta i kurs. 1987 ble Kursavdelingen ved Finnmark sykepleierhøgskole etablert. Kursavdelingen hadde tilbud om kortere 1-3 dagers kurs rundt omkring i fylket, men også tilbud om etterutdanning som faglig veiledning og veiledningspedagogikk.

I 1990 ble det etablert ytterligere en avdeling ved skolen: Avdeling for videreutdanning. Behovet for spesialkompetanse i fylket i eldreomsorg og psykiatrisk omsorg har vært sentrale for avdelingen. Det ble først utarbeidet fagplan for et 20 vekttalls studium i Eldreomsorg for sykepleiere. Planen er å kunne tilby også videreutdanning i psykiatrisk sykepleie.

Ved samordningen av høgskolene i 1994 ble disse avdelinger omorganisert, deres virksomhet føres nå videre i Seksjon for etter- og videreutdanning av helse og sosialpersonell.

Samarbeide med andre organisasjoner har også vært viktig for skolen. Ved at fylkets videreutdanning i klinisk sykepleie (anestesi-, operasjon-, intensiv og fra 1994 barnesykepleie) ble samlokalisert med skolen fikk man en berikelse av det faglige miljøet, og man har også samarbeidet om ulike undervisningsprosjekt.

Andre samarbeidspartnere har vært fylkets helsevesen, Norsk sykepleierforbund og andre sykepleieskoler. Opp gjennom årene har man vært med på å utveksle erfaringer og gjennomføre undervisningsprogram både ved formelt såvel som uformelt samarbeide.

4.4. Hjelpepleierutdanning

Hjelpepleierutdanningen var et aktuelt tema i sykepleieskolene i begynnelsen av 60-årene. Det hadde allerede tidligere eksistert ulike former for kurs for hjelpepersonell i pleien. Disse hadde svært ulik innhold og lengde. Ved Hammerfest sykehus hadde man tidligere hatt kurs for samaritter. Etterhvert som behovet for sykepleiere økte kraftig på 50 og 60 tallet klarte ikke sykepleieutdanningene å holde tritt med behovene for flere sykepleiere. Det ble også hevet røster for at det ikke var nødvendig med sykepleieutdanning til alle oppgaver en sykepleier gjorde, bl.a. tørke støv og enkle pleieoppgaver i sykehus, melke kyr og vaske hus i menighetspleien.

Spørsmålet om hvorvidt man også skulle tilby hjelpepleierutdanning ved Finnmark Sykepleierskole var aktuell i 1962. I hele landet var det i denne tiden diskusjoner kring spørsmålet om hjelpepleierutdanningen. Det var delte meninger om hjelpepleierutdanningen skulle inn i sykepleieskolene eller ikke. Slik var det også i Finnmark, og blant lærerstaben på sykepleieskolen. Styret ved Finnmark Sykepleieskole behandler spørsmålet om å utvide undervisningstilbudet ved Finnmark sykepleieskole med opplæring av hjelpepleiere i styremøte 31.10.62, sak 14/62, hvor man fattet følgende vedtak:

«Skolestyret finner ikke å kunne anbefale utdanning av hjelpepersonale i sykepleie ved sykepleieskolen i Hammerfest på nåværende tidspunkt. Erfaring viser at hjelpepleiere ikke bør utdannes ved sykehus hvor det er sykepleieskoler. Utdanning av hjelpepleiere antas også å bli meget kostbart for I.S. Finnmarksykehusene. Skolestyret vil være villig til å arbeide for opptaking av to kull pr. år ved sykepleieskolen for derved å utnytte skolens kapasitet samt på en bedre måte å søke behovet for fagutdannede sykepleiere dekket»

Det ble fra flere hold konkludert med at Kirkenes måtte være det aktuelle sted for hjelpepleierutdanning i fylket.

5. ELEVER - STUDENTER

5.1. Utdanningskapasitet

Når skolen ble planlagt var det meningen at man skulle ta opp to kull med 25 elever årlig. Til det første kullet fikk man 28 søkere, av disse ble 16 tatt opp, av ulike grunner begynte eller fullførte ikke alle 16, kullet ble uteksaminert med 13 sykepleiere i 1963.

Årsaken til at man i begynnelsen ikke kunne ta opp mer enn ett kull per år hadde sammenheng med at man arbeidet i midlertidige skolelokaler og at antallet søkere i begynnelsen var lavt. Opptaket forble 15 elever per kull i lang tid fremover. Fra 1964 når det nye skolebygget sto ferdig, ble det tatt opp to kull per år, februar og august. I 1969 økte kullstørrelsen ved opptak til maks 16 pr kull, i 1972 økte kullstørrelsen til 18 elever per kull.

Først i 1985 var studenttallet oppe i det opprinnelig planlagte, nemlig 25 elever per kull, to kull per år. Senere gikk man over til ett årlig opptak med 50 studenter i kullet. I dag er plantallet 60 studenter per år.

Antallet søkere til sykepleieutdanningen har økt fra år til år. Som nevnt var det 28 søkere 1960, august 1972 var det 110 søkere til de 18 elevplassene, i dag er tallene vel 1000 søkere til de 60 studiepllassene.

Det har opp gjennom årene vært varierende antall mannlige sykepleiestudenter. På 70-tallet var man på landsbasis opptatt av at ungdommen skulle velge utradisjonelt, og man henvendte seg i denne perioden spesielt til mannlige søkere. Olav Haugsvær var skolens første mannlige elev, på kull 1967-II, og banebryter for guttene. S. Elsa hadde ingen motforestillinger mot mannlige sykepleiere, så det banebrytende var mer på det praktiske plan, som uniform, møte med pasienten enn på det prinsipielle, om gutter kunne være sykepleiere..

I en periode så det ut som om skolen ikke skulle kunne klare å oppfylle sin målsetting om å utdanne sykepleiere til fylkets helseinstitusjoner. Søkermassen øket stadig, og søkerne fra Finnmark stilte ennå svakt på landsbasis i muligheter til å samle poeng for opptak. Det forhold at kullene besto av en overvekt av elever som kom fra andre deler av landet, og som reiste fra Finnmark etter endt utdanning førte til at man måtte finne løsninger som økte mulighetene for at de nyutdannede sykepleierne ble i fylket. Man endte opp med kvotering av søkere fra Finnmark. Tilknytning til Finnmark samt samisk tilknytning ga ekstra opptakspoeng. Dette førte til at søkerne fra Finnmark kunne hevde seg i opptaket, og andelen studenter med tilknytning til fylket økte. I dag er ca ½ av sykepleiestillingene i fylket besatt av «Finnmarkssøstre»

5.2. Studiesosiale forhold

Elevenes og studentenes kår og studiesosiale forhold har forandret seg meget siden 1960.

Når sykepleieskolen startet opp var det vanlig å se på sykepleieelevene som arbeidskraft i opplæringstiden. Dette var tilfelle også i Finnmark. At elevene var et bidrag til arbeidskraften ble brukt som argumentasjon for oppstart av sykepleieskolen og i kostnadsberegningene som ble gjort:

I 1954 ble det gjort beregninger som viste at man ville spare lønn for hjelpepleiersker med kr.34.651,- ved opplæring av 12 elever årlig. Da var lønn til instruksjonssøster og andre skoleutgifter tatt med i regnestykket. Som jamføring kan en nevne at lønn for ufaglærte hjelpepleier i 1954 var kr.525,- per måned og alderstillegg kr 400 etter 2, 4 og 6 år (ref: notat fra konferanser i mars-april 1954 angående sykepleieskole for Finnmark - møte Helsedir NSF mfl)

I samme anledning refereres det til statens sykepleieinspektør som hadde uttalt at i sykehus med elevutdanning utføres minst 50% av sykepleiearbeidet av elever. Nå må det bemerkes at sykepleieoppgaver den gang besto av omtrent alt unntagen vaskeri og kjøkkenarbeid.

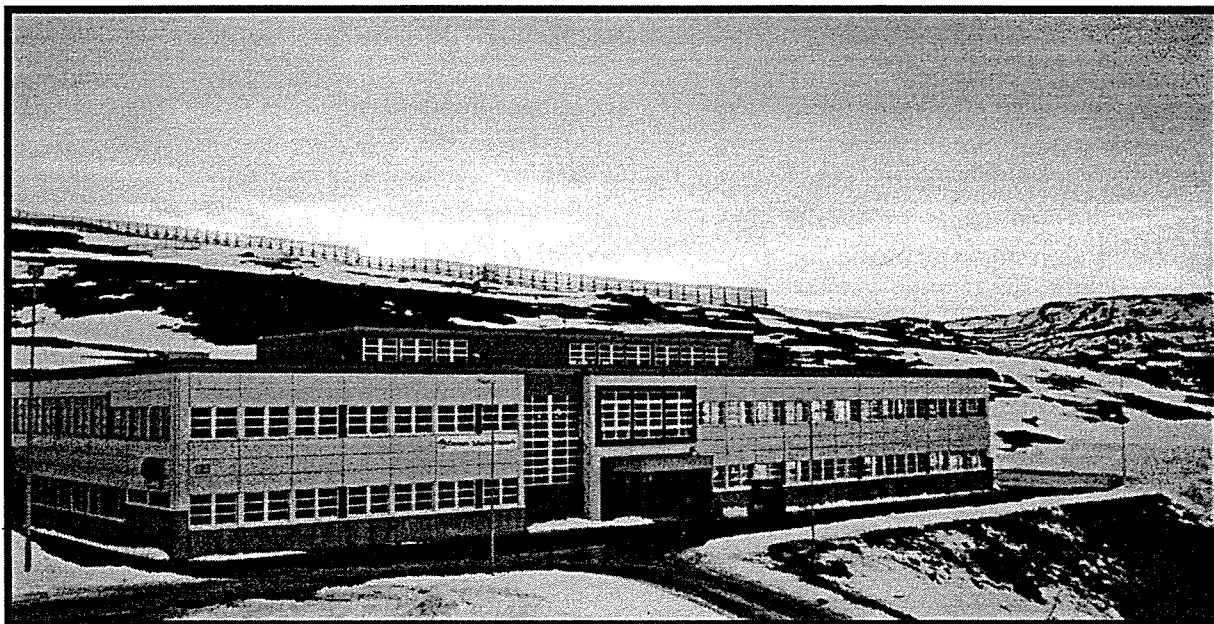
Denne holdning til elevene som arbeidskraft ble endret i og med at man fikk vilkårene av 1962, som regulerte elevenes arbeidstid. Skolene ble også fristilt fra sykehusene i og med at de fikk eget styre. Elsa Semmelmann hadde alt før den tid gitt uttrykk for at skolen skulle styre elevenes læresituasjon i praksis.

Frem til midlertidige vilkår av 1975, hadde elevene ikke semesterordning, men først 1 mnd. senere 2 mnd. ferie i året.

Sykehusene bidro økonomisk til skolene, elevene hadde fri kost og losji under utdanningen. Hvordan utbetaling av kostpenger skulle skje ved sykdom og lengre fravær fra skolen, og senere ved egen husholdning ble tolket ulikt på de ulike skolene-sykehusene. Etterhvert fikk man en ens holdning på landsbasis til hvordan dette skulle håndteres. Resultatet var at man i Finnmark måtte innskjerpe rutinene, noe som naturlig nok vakte reaksjoner hos elevene, som hadde nytt godt av en romslig tolkning av hvordan dette skulle praktiseres.

I og med at semesterordning ble innført i 1976 mistet elevene disse goder. Fra nå av ble også betegnelsen «elev» erstattet med «student».

Internatet var, i tillegg til at det var elevenes bolig, et viktig sted for læring og sosial aktivitet. Det var strenge regler for besøk på internatet og rommene. Ikke helt uventet ble besøkende lurt inn utenom de vedtatte regler. Så skjedde det en morgen når elevene kom fra nattevakt at en stige var reist mot veggen, og denne ble fjernet i den tro at stigen fungerte som reserveutgang. En stund senere hørte man rop fra taket - det var feiern som ikke kom seg ned igjen etter utført arbeid.

Nåværende bygg

Etterhvert som boplikten falt bort, ble internatets rolle som læringssted endret. I og med at sykepleieutdanningen ble overført til Kirke og vitenskapsdepartementet, ble elevenes status endret, og de måtte betale sine bo-utgifter selv. Skolen administrerte ennå noen år internatet, men ved statens endelige overtakelse av skolene i 1986 ble internatdriften overført til Studentsamskipnaden. Behovet for husmor i personalstaben falt dermed også bort.

5.3. Elevråd, studentråd

Skolen har helt fra starten av hatt et aktivt elevlag/studentråd. I begynnelsen var det sosiale formål det mest fremtredende. Det var eget kor på skolen, Florence Nightingale-dagen ble behørig feiret osv. Det sosiale aspekt blir ennå ivaretatt bla med velkomstfest for de nye studentene. Disse festene har vært preget av stor kreativitet og evnen til å trekke frem studentenes særegne talenter. Så vidt vites har skolen ikke figurert i de lokale revyer, men til gjengjeld har skolens indre liv blitt tatt på kornet på elev/student-festene.

Allerede på 50-tallet gikk elevlagene i Oslo sammen for å arbeide med spørsmål av felles interesse for elevene, og med oppfordring til landets øvrige elevlag om å slutte seg til. Når elevlaget i Hammerfest ble tilsluttet landslaget har det ikke lyktes å finne ut av, men det har sannsynlig vært like etter at skolen startet opp. I Sykepleien nr.8/63 kan en lese følgende i et intervju med s. Elsa:

«-Hvordan er interessen for NSF i den nordligste kretsen?

- Det er god oppslutning og stor interesse også blant elevene. De har sitt eget elevlag, det kommer en utsending derfra til landsmøtet i Sandefjord. Skolen yter reisepenger for en elev. Det betyr så mye oppe hos oss at vi merker kontakten med de andre ...»

Fra studentrådets mandat sakser vi følgende i 1977:

1. Studentrådet skal hjelpe til med å skape trivsel og positiv innstilling til skolen og skolearbeidet, samt ta seg av saker som angår studentenes velferd og fritidsliv.
2. Studentrådet skal virke som et godt samarbeid mellom undervisningspersonalet og og studentene.
3. Studentrådet skal arbeide for demokratiske forhandlingsmåter og drøftningsregel.
4. Studentrådet kan ikke engasjere seg ved resolusjoner eller på annen måte i partipolitiske virksomhet eller livssyns-spørsmål
6. Studentrådet består av internrådets formann, tillitsmenn, sekretær (prøveordning) formann

Elevene/studentene har vært representert i skolens styre fra det ble åpnet for representasjon fra elevene i styret. Av store ting som har aktivisert elevene/studentene både lokalt og på landsplan kan nevnes pliktåret og avskaffelse av offentlig eksamen.

5.4. Pliktår

I vilkårene av 1950 og 1962 forpliktet elevene seg til et pliktår etter endt utdanning. Vilråene av 1967 åpnet for en avvikling av pliktåret.

Det var den enkelte sykepleieskole og dens eiere som bestemte hvor man skulle være i pliktåret. De nyutdannede sykepleierne fra Finnmark Sykepleieskole ble utplassert på Finnmarksykehusene (Hammerfest, Kirkenes, Vadsø og Vardø) Et krav til pliktårssykehusene var at de hadde erfarne sykepleiere som kunne veilede de nyutdannede sykepleierne. En periode var sykepleiesituasjonen i Vadsø og Vardø dårlig med få sykepleiere og stor utskiftning, slik at de to sykehusene ikke ble brukt, hverken til pliktårssøstre, eller som praksissted for elevene.

I 1966 tok Røde Kors opp problemet med å rekruttere sykepleiere til sine sykestuer i Finnmark: "Sykpleiemangel ved Røde Kors Sykestuer i Nord Norge": (styresak 2/66) Det ble fra Røde Kors uttrykt bekymring for rekrutteringen av sykepleiere til sykestuene, og man bad om å få pliktårssøstre. Styret så likevel ikke noen mulighet til å imøtekomme ønsket om sykepleiere i denne omgang:

"Saken tas opp til ny vurdering når følgende forutsetninger er tilstede: Hammerfest sykehus er fullt utbygd, pleieavdeling ved Pensjonærhjemmet, utvidete skolelokaler og internat"

I 1969 ønsket Hammerfest sykehus å få plassert pliktårssøstre på spesialavdelingene (røntgen, laboratoriet, operasjonsstua) men de fikk ikke etterkommet sitt ønske på skolen, hvor man

mente at man ikke kunne pålegge sykepleierne å ta pliktår på spesialavdelingene. Hvis noen ønsket seg dit spesielt kunne dette imøtekommes, men altså ikke pålegges.

Når pliktårssøstre fra kull 71-I skulle fordeles på de ulike praksisstedene 1973 kan en se at ingen ønsket seg til sykestuene (styresak 36/73) Bytte av pliktårssted og søknader om fritak var blitt vanlig.

Vilkårene av 1967 åpnet for avvikling av pliktårstjenesten fra 1971. Etter søknad kunne skolene likevel fortsette med ordningen. I Finnmark anså man sykepleiesituasjonen være slik at man ønsket å opprettholde pliktårstjenesten, og man søkte følgelig på dette. Lærerne ved skolen var opptatt av at pliktåret ikke lenger fungerte etter hensikten og i 1971 gav lærerrådet elevene sin støtte i at pliktåret bør utgå. Elevene var også i møter med sykehusdirektøren, som sa seg enig i at pliktåret burde utgå.

I 1974 var det kun Oslo, Østfold, Hedmark, N-Trøndelag og Finnmark som ennå hadde pliktårstjeneste, og fra 01.01.75 gikk pliktåret ut også i Finnmark

1975 kom midlertidige vilkår for sykepleieutdanningen. Det var igjen aktuelt å innføre pliktår, som nå ble kalt kandidatår. Både 4 mnd og 1 år ble foreslått som varighet for dette. I vilkårene ble det lagt inn 4 mnd. "kandidatår". Begrunnelsen var redusert praksis, og at sykehusene nå måtte se helt bort fra studentene som arbeidshjelp. (Sykehusenes økonomiske forpliktelser overfor skolene falt også helt bort). Plikttjenesten som skulle innføres skulle gjelde fra januar 1980.

I Finnmark, som i landet ellers reagerte studentene på forslaget om gjeninnføring av plikttjeneste. I 1974 hadde man som en av de siste skolene i landet avsluttet ordningen med plikttjeneste. Den gang engasjerte studentene i Finnmark seg aktivt i problemet. Nå protesterte man igjen mot plikttjenesten. Studentene gikk til en dags studiestreik, og de informerte om situasjonen ved stands i byen.

«.. Uten å være underlagt skolens ledelse skal de ha samme funksjon som en offentlig godkjent sykepleier, mens lønna skal ligge to lønnstrinn lavere. Slik elevene ser det har plikttjenesten ingen ting med utdannelsen å gjøre, den dekker over sykepleiermangelen og bevirker til offentlig sparing. ...» (Finnmark Dagblad, 18.10.76)

Naturlig nok førte dette til sterke protester både fra elever og NSF, og i et møte mellom NSF, NSEL (Norske sykepleie-elevs landslag) og departementet kom man frem til følgende:

1. off.godkj. gis etter 3 års utdanning; 2. off godkj sykepleier skal ha sykepleier å konferere med det første året, ikke ha ledende stilling

Denne konklusjon hadde som konsekvens at den foreslåtte plikttjenesten falt bort. Hvordan intensjonen om at nyutdannede sykepleiere skal ha erfarne sykepleiere å støtte seg til og ikke ha lederansvar er blitt praktisert senere er ukjent. I Finnmark vet man at personellsituasjonen i institusjonene i perioder har vært så vanskelige at man ikke har kunnet være konsekvent i dette henseende.

6. LÆRERSTAB, ANDRE TILSATTE

6.1. Lærerstab

Helt fra begynnelsen av skolens virksomhet har det vært vanskelig å rekruttere kvalifiserte lærere til skolen, samt å få en stabil lærerstab. Det første året fungerte skolen med en fast tilsatt: Elsa Semmelmann, som skulle ivareta den faglige undervisningsdelen, være leder og ivareta alle administrative oppgaver. Det første halvåret etter oppstart var det behov for fast lærer kun i «I lesekurs». Etterhvert som elevtallet økte, økte også lærerstab.

Vilkårene fastsatte detaljert hvilke yrkesgrupper som skulle undervise i de ulike fagene, samt hvor mange timer undervisning det skulle være i de enkelte fag.

Av årsmeldingen for 1960 kan vi se at man har hatt følgende lærere: Overlege H. Schartum-Hansen - kjemi, rektor H. Henriksen - psykologi, fru Else Knobloch - kostlære, prost K. Berg-Hansen - troslære, jordmor Kari Brox - spedbarnsstell, fysioterapeut Anne M. Moksnes - holdningsgym., de øvrige fag i I lesekurs v/ forstanderinnen.

I 1961 var det en fast tilsatt lærer i tillegg til s. Elsa: Reidun Juvkam, i 1962 er staben ytterligere økt med Jorunn Telhaug. I 1963 er de faste lærerne byttet ut med to vikarer. Arnhild Nordli og Ingrid Sagvåg. Arnhild Nordli ble som lærer ved skolen i mange år. Andre lærere som var ved skolen i flere år var Margrethe Soelberg og Borgny Brataas Hellestad og Ada Skulberg.

Timelærere i 1961 var: Overlege H. Schartum-Hansen, rektor H. Henriksen, Else Knobloch (Stabæk), Kåre Berg Hansen (prost), Vaadal (lærer), Olaug Fjordbakk (avd.leder), Wenche Olsen (fysioterapeut), Solveig Ulich (lærerinne), Birger Altmann (svømmelærer), dr. Slåttelid

Timelærernes antall økte de kommende år, og nye navn tyder på utskifting i personalet ved sykehuset og i skoleverket i byen.

Gjennomtrekken av lærere har vært stor, det er sjelden at man ser de samme navnene mer enn to-tre år i de gamle årsberetningene. Mange av lærerne var også vikarlærere uten godkjent utdanning som sykepleielærere. Allerede tidlig rekrutteres mannlige lærere til skolen, den første var Kåre Myhrer som var ved skolen i 1965.

For å rekruttere kvalifiserte lærere ble det allerede i begynnelsen av skolens virksomhet lyst ut stipend til de som ønsket å ta utdanning ved «Norges Høyere», men disse stipend ble benyttet kun i liten grad. I 1973 fikk sykepleielærerne et Finnmarkstillegg for å stabilisere situasjonen.

Lærersituasjonen har vært et aktuelt tema i styremøtene; om man kunne ta opp neste kull som planlagt var nemlig avhengig av lærersituasjonen. Det er mange eksempler på at man tar opp kull med forbehold, og at det stilles krav om tilsetning av et tilstrekkelig antall lærere før endelig opptak.

En av de mange styresaker som tar opp lærersituasjonen og konsekvensene for undervisningssituasjonen var sak 27/73.

Også denne gang blir resultatet at man krever en gitt lærerdekning innen en fastsatt tidsfrist. Og så konkluderer man med følgende:

"Skolestyret vil peke på at eneste løsning for lærersit. på lang sikt er at utd.kapasiteten av spl.lærere øker.

- anmode fylkets sykehusnemd/fylkesutvalget å ta opp dette med sentrale myndigheter feks. vedr. utdanning av sykepleielærere i tilknytning til Tromsø Universitet. Skolestyret vil påpeke at saken har høyeste prioritet"

Spesielt prekær var situasjonen i 1974, og man drøftet en midlertidig sammenslåing av sykepleieskolene i Hammerfest og Tromsø. Den vanskelige lærersituasjonen ble tatt opp som sak i styremøte (sak 8/74), og det ble fattet følgende vedtak:

"Styret kan ikke gi sin tilslutning til en midlertidig sammenslåing men er åpen for vurdering av andre samarbeidsformer i den utstrekning situasjonen krever det.

Spørsmålet drøftes nærmere med fylkets myndigheter hvoretter saken påny vil bli tatt opp"

Da sykepleielærer-utdanningen i Tromsø (SLUT) ble opprettet i 1977, fikk skolen etterhvert nye lærere med godkjent sykepleielærer-utdanning. Det var både vikarlærere fra skolen som tok utdanning og lærere som ble rekruttert blant studentene på SLUT. Fra det første kullet som ble uteksaminert fra SLUT fikk man 11 lærer, fra det andre kullet 4 lærere.

Et annet virkemiddel for å stabilisere lærerpersonalet var da lærerne fra midten av 1980-tallet fikk mulighet til å opparbeide rett til særskilt permisjon. Denne muligheten til lønnet permisjon er hovedsaklig blitt benyttet til kompetanseheving blant lærerne.

Lærersituasjonen ble slik sakte men sikkert bedre. Skolen fikk etterhvert et økende antall stabile lærere som hadde tilknytning til fylket, og også lærere som hadde sin sykepleierutdanning fra skolen her.

I dag er kravene til tilsetning som lærer ved høgskole ytterligere økt og skolen er nå i en langsiktig kompetanseheving av sine lærere for å få en større andel lærere med lektorkompetanse.

Ikke bare lærernes kompetanse har hatt betydning for lærerstaben. Mulighetene for faglig oppdatering og utveksling av erfaringer med andre lærere har også vært viktig. Allerede s. Elsa var opptatt av lærernes behov og muligheter for oppdatering. Avstandene fra Finnmark til de arenaer hvor slik oppdatering har foregått har vært lang og kostbar. Helt frem til de siste 10-15 årene har hovedtyngden av slik aktivitet foregått utenfor landsdelen. Hva det kunne koste av tid og økonomiske ressurser kan illustreres av en reise som s. Elsa foretok i 1963 til arbeidskonferanse om psykologiundervisningen i Oslo:

«Ingen kom så langveis fra til arbeidskonferansen om psykologiundervisningen som skolestyrer Elsa Semmelmann ved Finnmark sykepleieskole. Fra Hammerfest en dagstur med båt og overnatting i Tromsø, videre buss til Bardufoss og fly derfra til Oslo. Tre dagers reise er forresten ikke noe som skremmer en finnmarking når det er noe som er turen verdt» (Sykepleien nr.8/63)

Lærerne har også følt behov for impulser knyttet til de pedagogiske utfordringene knyttet til sykepleie-utdanningen. Rektorene ved sykepleieskolene hadde tradisjonelt sitt forum,

«rektorkollegiet», hvor de møttes regelmessig. Lærerne ellers følte at de ikke fikk nok anledning til å utveksle pedagogiske erfaringer med andre lærere. Man fant ikke noe naturlig samarbeidsforum med lærerne i Hammerfest, så man så på mulighetene til regelmessig kontakt med lærerne ved de andre Nord Norske sykepleieskolene.

Den 17.11.77 ble det arrangert et møte i Tromsø for sykepleielærerne i de tre nordligste fylkene. Målet med møtet var todelt:

1. Å drøfte mulighetene for å etablere lokalgruppe/lokalgrupper av landsgruppe for sykepleielærere av NSF
Altså: Skal det dannes en lokalgruppe for Nord-Norge? eller skal det dannes en lokalgruppe for Nordland og en for Troms og Finnmark? eller skal det dannes en lokalgruppe i hvert av fylkene
2. *Å møtes til festlig samvær med kolleger fra denne landsdelen som utgjør halvparten av kongeriket Norge, geografisk sett*
(referat: «En historisk begivenhet»)

Det var nok lærerne fra Finnmark som hadde det største behovet for å få til organisert samarbeid, konklusjon fra møtet ble da også at det skulle arbeides videre med saken, og at dette hadde vært et historisk begivenhet. - Møtet forble en historisk begivenhet.

6.2. Øvrige ansatte

Som nevnt var det til å begynne med kun tilsatt lærere ved skolen. Behovet for kontorhjelpe meldte seg tidlig og fru Aslaug Rosted begynte i skolen i 1/2 stilling. Hun ble fort uunnværlig for rektor og alle andre. Hun holdt styr på alt kontorarbeid og penger og var i det store og hele søster Elsas øyne og ben. Gjennom hele 60-tallet og ennå noen år på 70-tallet ble lønninger og elevpenger utbetalt kontant i lønningskonvolutt, mange er de kronene som ble telt opp av fru Rosted. Hver måned fikk hun en sjekk fra fylket på den sum hun trengte til utbetalingene. Når Norges Bank åpnet om morgenen fikk hun vekslet sjekken, puttet pengene (90-100.000kr.) i en plastpose og syklet så gjennom byen til sykepleieskolen hvor hun tok fatt på å legge pengene i lønningsposene til den enkelte.

Husmor var en viktig funksjon på internatet. Internatet hadde dobbelrom til de yngste elevene i første etasje og enkelrom til de eldste i 2 og 3 etasje. Det var også lærerleiligheter i internatet. Husmor var også en viktig trivselsskapende faktor i skolen ved at hun ordnet med blomster både inne og ute og ellers med å skape trivsel i skolelokalene. Husmorstillingen ble ivaretatt først av Magna Båtnes og fra 1971 av Magnhild Hustad. Husmorstillingen falt bort ved at internatet ble overtatt av Studentsamskipnaden.

Biblioteket har vokst fra en begynnelse med noen få bind i en hylle på et klasseværelse, til at det ved tilbygget i 1976 var blitt så omfattende at det var behov for eget rom for bibliotek. Dette rom ble samtidig brukt som møterom. Når man flyttet i helt nytt bygg fikk biblioteket egne lokaler med tilstøtende lesesal for studentene. Etterhvert som biblioteket vokste ble det behov for bibliotekar, først i deltidsstilling, og etterhvert i full stilling.

Ny teknologi, nye undervisningsmetoder, nye undervisningstilbud og ny administrasjonsstruktur krever ressurser med økt spesialkompetanse, og den administrative staben er etterhvert blitt

utvidet med flere stillinger som dekker ulike områder fra skrivefunksjon til informasjonsteknologi.

Vaktmestertjenester fikk sykepleieskolen til å begynne med fra sykehuset, hvor teknisk avdeling var de som bisto i ulike sammenhenger. Etterhvert som skolen ble større og vaktmesteroppgavene økte fikk skolen først fast kontaktperson ved teknisk avdeling. Hermann Pettersen fikk så fast tilknytning til sykepleieskolen som vaktmester og altnuligmann. Ved samordningen av høgskolen ble denne stillingen flyttet over til driftsstilling ved statsbygg, og når Hermann gikk av med pensjon avsluttet han samtidig en periode med egen vaktmester.

7. OPPSUMMERING

Målet for sykepleieutdanningen ved Finnmark Sykepleieskole har fra starten av vært å rekruttere og utdanne sykepleiere i og for Finnmark fylke.

Det var i begynnelsen vanskelig å rekruttere elever fra fylket som fylte opptakskravene og man hadde en overvekt av elever fra andre deler av landet. Reglene om kvotering var med på å bedre konkurransemulighetene for ungdom fra fylket. Dette har resultert i økt andel studenter fra Finnmark.

Behovene for helsetjenester har endret seg i de 35 årene skolen har eksistert, og er stadig i endring. I økende grad har skolen lagt vekt på forståelse av fylkets særegenheter for å kunne yte god helseservice, både i forhold til geografi, klima og kultur. I dag ser vi at sykepleiere med utdanning fra Finnmark dekker en vesentlig del av stillingene i fylket. Vi har også en økende andel av lærere som har sin utdanning fra skolen.

Behovene for kunnskap endres også kontinuerlig med endringer i sykdomsbildet. Utdanningen har generelt endret seg i tråd med de endrede krav fra samfunnet. Det er forpliktende for skolen dvs lærere, øvrig stab og studenter å holde tritt med utviklingen i samfunnet, både på landsbasis og i lokalsamfunnet.

Uansett de endringer vi ser rundt oss er kjernen i sykepleien den samme - menneskets behov for pleie og omsorg - som skolen skal ivareta ved å gi teoretisk og praktisk opplæring som til enhver tid er ønskelig/svarer til samfunnets behov.

OVERSIKT OVER SYKEPLEIERE UTDANNET 1960-1996

1.	Haldonen	Karen	57.	Opgård, g. Hovland	Benny
2.	Berg, g. Eriksen	Bergljot	58.	Varsi	Anna
3.	Berg, g. Håseth	Torgunn	59.	Johansen, g. Wæraas	Karin
4.	Bjørnsen, g. Pettersen	Ragnhild	60.	Johansen	Eva Jakobs.
5.	Dahl, g. Skauge	Liv	61.	Corneliussen	Eldbjørg
6.	Forsgren, g. Jespersen	Irene	62.	Elvenes	Jorunn
7.	Følstad, gift Hansen	Karin	63.	Eriksen	Onelma
8.	Henninen	Ragnhild	64.	Guttorm	Ester
9.	Larsen, gift Sigurdson	Else	65.	Henriksen	Inger
10.	Lyngedal, gift Phil Madsen	Ruth	66.	Iversen	Erna
11.	Mathisen	Ellen	67.	Jensen	Unni
12.	Thomassen	Gunhild	68.	Kristoffersen	Helga
13.	Eriksen	Gunvor	69.	Larsen	Elise
14.	Eriksen	Marie	70.	Myreng	Anne-Marie
15.	Andersen	Gerda	71.	Olsen	Anne-Marie
16.	Ballovarre	Aud	72.	Olsen	Else Mary
17.	Gjøvik	Dagmar	73.	Pettersen	Ingebjørg
18.	Mehus	Inger Johanne	74.	Turi	Kirsten Anna
19.	Mikalsen	Elsa	75.	Amundsen	Kirsten Nøstvold
20.	Robertson	Eva	76.	Eide	Ingunn
21.	Wahl	Karin	77.	Gausdal	Liv Stølen
22.	Kroppan, g. Dahl	Else Marit	78.	Grønnmo	Berit
23.	Aslaksen, g. Antonsen	Randi	79.	Johansen	Kjellaug
24.	Borgen, g. Olsen	Grete	80.	Jørgensen	Britt
25.	Døvle	Eva	81.	Karlsen	Bodil
26.	Johnsen	Ellinor	82.	Karlsen	Ingjerd
27.	Porsanger	Margit	83.	Langseth	Astrid
28.	Nergaard, g. Lorentzen	Berit	84.	Rubach	Elly
29.	Pedersen	Else Lillian	85.	Stokken	Liv
30.	Abrahamsen	Liv	86.	Søderholm	Ruth
31.	Borch, g. Mathisen	Ingebjørg	87.	Abrahamsen	Solveig
32.	Madsen	Gunhild	88.	Christoffersen	Tove Sollid
33.	Brataas	Borgny	89.	Fossen	May-Wenche
34.	Breivik	Sissel	90.	Gravem	Olga
35.	Engen	May	91.	Hansen	Eva
36.	Hætta	Edel Marit	92.	Hanssen	Keth Wøhni
37.	Moen	Inger Marie	93.	Hætta	Inga
38.	Olsen, g. Konradsen	Jorunn	94.	Jenssen	Anne
39.	Sivertsen	Gunn	95.	Johanssen	Bjørnhild
40.	Solbakken	Elisabeth	96.	Kajander	Gunn-Mari
41.	Albertsen	Judith	97.	Kongsro	Sissel
42.	Andersen	Siv	98.	Kristiansen	Judith
43.	Helland	Elsa	99.	Meggelæ	Anni
44.	Nybø	Gerd	100.	Olsen	Karin-Wenche
45.	Olsen	Lillian	101.	Olsen	Rigmor
46.	Olsen	Solbjørg	102.	Sjåvik	Else
47.	Sankinen	Elsa	103.	Wedahl	Sissel
48.	Simonsen	Anna-Marie	104.	Wilhelmsen	Laila
49.	Smuk	Marit	105.	Andersen	Marit
50.	Jensen	Margot	106.	Flom	Grethe Basski
51.	Langås	Synnøve	107.	Folstad	Undis
52.	Lund	Ingeborg	108.	Helgesen	Sylvi
53.	Mathisen	Gunnhild	109.	Jensen, g. Fivelstad	Solveig
54.	Moberg	Tove	110.	Jørgensen	Jorid
55.	Østnes, g. Hansen	Tove	111.	Nilsen	Hilfrid
56.	Åsgjelten	Inger Helene	112.	Nyheim	Emmy
			113.	Nevland	Åse
			114.	Rolseth	Inger Helene
			115.	Sørhaug	Anne-Lise
			116.	Kristoffersen, f. Amundsen	Bjørg
			117.	Nilsen, f. Andersen	Bjørg
			118.	Berg	Anne-Lise

119.	Hayles	Nancy	182.	Øverjord	Anne
120.	Andersen	Eila	183.	Holmgren	Grethe
121.	Arnesen	Gudrun	184.	Josefsen	Bjørge
122.	Frantzen	Tove	185.	Leinan	Åse
123.	Hanssen	Vivi	186.	Møller	Gunnar
124.	Heitmann	Guri	187.	Olsen	Else Marie
125.	Henriksen	Arnchild	188.	Olafsson	Kirsti
126.	Johanssen	Kirsten	189.	Paulsen	Alfhild
127.	Markussen	Hilda	190.	Rasmussen	Liv
128.	Mikkola	Unni	191.	Sittlinger	Oskar
129.	Nordstøm	Turid	192.	Solvoll	Vigdis
130.	Persen	Marie	193.	Stafne	Nelly
131.	Tangstad	Grete	194.	Stenersen	Ann Mari
132.	Olsen	Liv Irene	195.	Vorren	Maria
133.	Bakke	Gina	196.	Jensen	Suzanne
134.	Biggi	Britha	197.	Andreassen	Ann Wigdis
135.	Bæck	Heddy	198.	Andreassen	Ragnhild
136.	Eira	Marit	199.	Bangsund	Herbjørg
137.	Ellingsen	Johanne	200.	Bongo	Berit
138.	Ernstsen	Randi	201.	Rasmussen	Brita
139.	Husby	Gudrun	202.	Johansen	Randi Dahle
140.	Iversen	Liv	203.	Emaus	Herdis
141.	Nilsen	Bjørge	204.	Grimestad	Edith
142.	Pedersen	Ingjerd	205.	Holmgren	Laila
143.	Sørnes	Margrethe	206.	Johnsen	Bente
144.	Trellnes	Torunn	207.	Lillemoen	Lillian
145.	Hanssen	Marianne	208.	Mathisen	Åsta
146.	Fredriksen	Solveig	209.	Nystad	Valborg
147.	Nilsen, g. Hansen	Ann-Mari	210.	Reiersen	Eise
148.	Anthonsen	Randi Løkken	211.	Glasø	Ellen
149.	Ødegaard	Margrethe	212.	Moberg	Inger Wosnitza
150.	Kurthi	Reidun	213.	Andreassen	Bente
151.	Haugsvær	Olav	214.	Berntsen	Tove
152.	Andreassen	Edith	215.	Bolstad	Inger Johanne
153.	Hassfjord, f. Brataas	Turid	216.	Eines	Johannes
154.	Nilsen	Marie Louice	217.	Jensen	Sissel
155.	Skjøberg	Haldis	218.	Larsen	Bjørge
156.	Risten	Hanna	219.	Rydningen	Synnøve
157.	Andreasssen	Bjørge Anne	220.	Sandring	Lillian
158.	Fon	Harald	221.	Sommerset	Inger
159.	Halvorsen	Oddlaug	222.	Stensland	Ragnhild
160.	Johannesen	Reidun	223.	Varsi	Marit Holm
161.	Johnsen	Kirsti	224.	Utsi	Kirsten
162.	Ludviksen	Liv	225.	Andersen	Anne
163.	Mikkelsen	Martha	226.	Beckmann	Erik
164.	Pettersen	Margareth	227.	Berg	Myrna
165.	Roll	Dagmar	228.	Haugen	Britt
166.	Steinseth	Ruth Jacobsen	229.	Henriksen	Annie Leonore
167.	Sørensen	Oddbjørg	230.	Isaksen	Randi
168.	Berg	Lill Karin	231.	Isaksen	Sigrid
169.	Eriksen	Eldbjørg	232.	Mikalsen	Reidun
170.	Fagerthun	Berit	233.	Must	Liv
171.	Gregersen	Gerd	234.	Nilsen	Anne Sigrid
172.	Hansen	Randi Marie	235.	Samuelsen	Bitten
173.	Laupstad	Sigrid	236.	Tapper	Randi
174.	Lund	Ellen Marie	237.	Johansen	Grethe Karin
175.	Mikalsen	Alfhild	238.	Andreassen	Gerd
176.	Mølmann	Edel	239.	Bernhardsen	Irene
177.	Nyrem	Vigdis	240.	Berntsen	Elisabeth
178.	Olsen	Lillian	241.	Brandvik	Tove
179.	Olsen	Liv Annie	242.	Freili	Vigdis
180.	Pedersen	Sigrid	243.	Hegertun	Anne Lise
181.	Thorsteinsen	Gerd	244.	Larsen	Snefrid

245.	Olsen	Sonja	308.	Daniloff	Hanne-Marie
246.	Olsen	Turid	309.	Emmerhoff	Inga
247.	Sundet	Kari Bjerck	310.	Eriksson	Torbjørn
248.	Vedde	Reidun	311.	Gregussen	Rigmor Helene
249.	Aase	Solrunn	312.	Hagerup Mauno	May Britt
250.	Kringstad	Sylvi	313.	Jensen	Anne
251.	Reinstad	Per Arne	314.	Klykken	Birgit
252.	Alsèn	Sissel	315.	Mentzoni	Guðrun Brox
253.	Christensen	Paal	316.	Solbakk Nikolaisen	Ellen
254.	Dverseth	Solfrid	317.	Pedersen Nøstvik	Margit
255.	Hætta	Susanne	318.	Rye Skajaa	Trine
256.	Juul	Anita	319.	Solberg	Lisbeth
257.	Jåks	Ragnhild	320.	Tveita	Turid
258.	Kjerpeseth	Irene	321.	Vollnes	May
259.	Nilssen	Lisbet	322.	Bru	Grete
260.	Pettersen	Jostein	323.	Bøgeberg	Ranveig
261.	Småvik	Signe	324.	Hansen	Randi Salen
262.	Sørensen	Frid	325.	Hoholm	Harald
263.	Tapper	Anne Grethe	326.	Huru	Beate
264.	Eilertsen	Wigdis	327.	Johnsen	Olaug
265.	Fredriksen	Ragnhild	328.	Krane	Karen
266.	Jensen	Rigmor	329.	Kvalheim	Føbe
267.	Johansen	Liv-Hildur	330.	Pedersen	Bjørg
268.	Kleven	Ellen-Marie	331.	Roksvaag	Kirsti
269.	Knutsen	Åse	332.	Røkenes	Kjersti
270.	Kongshaug	Torhild	333.	Skau	Aud Johanne
271.	Larsen	Petra	334.	Steffensen	Sonja
272.	Mjøen	Anne-Turid	335.	Uglebakken	Torun
273.	Næssvik	Hedvig	336.	Valskrå	Astrid
274.	Strand	Audhill	337.	Arntzen	Torun
275.	Valen	Tonje	338.	Aronsen	Laila
276.	Vik	Kirsten	339.	Basso	Åshild
277.	Øien	Inger-Ann	340.	Bjelvin	Marianne
278.	Korsnes	Laila	341.	Fearnley	Fredrik
279.	Anda	Jorun	342.	Hansen	Vigdis
280.	Andersen	Bjørn	343.	Haugland	Kjersti
281.	Foslund	Sigrun	344.	Heitmann	Bjørg
282.	Hansen	Solveig	345.	Henriksen	Anna Birgitte
283.	Jacobsen	Laila Lyssjø	346.	Henriksen	Doris
284.	Johansen	Greta	347.	Holand	Stein-Bjørnar
285.	Olsen	Fanny	348.	Høiby	Sissel
286.	Olsen	Jenny May	349.	Johansen	Elisabeth
287.	Osima	Randi	350.	Markussen	May-Briith
288.	Paulsen	Astrid	351.	Mortensen	Solveig
289.	Solberg	Liv-Unni	352.	Nonstad	Mariann
290.	Storfjord	Liv	353.	Olaussen	Ragna
291.	Bentsen	Kjellaug	354.	Paulsen	Ellen
292.	Buschmann	Eva	355.	Skálhavn	Svein
293.	Davidsen	Gunnbjørg	356.	Størvold	Bente
294.	Bjørnstad	Mette-Marit	357.	Sørum	Bente
295.	Kurthi	Turid	358.	Kroglund	Turid
296.	Langhjord	Inger	359.	Alstad	Liv
297.	Løkka	Olaug	360.	Andersen	Anne Margrethe
298.	Muri	Synnøve	361.	Fiskebeck	Karin-Bjørg
299.	Pedersen	Ingun	362.	Helgesen	Liv-Irene
300.	Thomassen	Janne	363.	Håheim	Eva
301.	Østvik	Greta	364.	Jensen	Nina Ragnfrid
302.	Røstvik	Vera	365.	Nilsen	Hanne Elisabeth
303.	Henriksen	Anni M.	366.	Nordland	Mai Eva
304.	Bottenvann	Tone	367.	Pedersen	Heidi
305.	Fagermo	Berit	368.	Rommetveit	Åsa
306.			369.	Sande	Astri
307.	Brenna	Lise	370.	Sannes	Turid

371.	Solvik	Beate	434.	Nilssen	Anne
372.	Alexandersen	Marita	435.	Nilssen	Bengt Herman
373.	Arild	Judith			Dybos
374.	Bendiksen	Birgit	436.	Pedersen	Hanne-Kristine
375.	Fjukstad	Tor-Åge	437.	Stock	Geir-Tore
376.	Frydendal	Anne Nora	438.	Haugnes	Helene Thoresen
377.	Gjølme	Anne Marit	439.	Valdal	Berit
378.	Hansen	Viggo	440.	Turi	Kristine Østvik
379.	Holmang	Ingvild	441.	Amundsen	Trude
380.	Hyldmo	Ivar	442.	Berg	Margareth
381.	Jessen	Asveig			Hammer
382.	Johannessen	Rita	443.	Emanuelsen	Ellen
383.	Johansen	Margrethe	444.	Guldteig	Randi
384.	Larsen	Gunvor	445.	Hansen	Wenche
385.	Ness	Gunn Torill	446.	Harila	Kirsten
386.	Nuth	Anne Lise	447.	Isaksen	Siv
387.	Pedersen	Anne J.	448.	Jensen	Elin
388.	Stenhaug	Gunn K.	449.	Kollstrøm	Lillian
389.	Thomassen	Greta S.	450.	Kristoffersen	Åge
390.	Andersen	Ingvild	451.	Kristensen	Inger Johanne
391.	Andreassen	Liv-Turid	452.	Mathisen	Berit
392.	Bøgeberg	Laura	453.	Nilsen	Ann Britt
393.	Eriksen	Ann Karin	454.	Schancke	Irene
394.	Gjerde	Unn Karin	455.	Stensrud	Randi
395.	Graff	Vigdis	456.	Strømme	Mette
396.	Hanssen	Bodil	457.	Synnevåg	Hildegunn
397.	Henriksen	Venke	458.	Wærriø	Grete
398.	Isaksen	Bente	459.	Andersen	Ellen Rosland
399.	Nilsen	Ester Sylvi	460.	Amundsen	Ann Jorunn
400.	Pettersen	Nina	461.	Bjørklund	Berit
401.	Rasmussen	Anne	462.	Follo	Arnstein
402.	Rystad	Brit Inga	463.	Fredeng	Anne-Liv
403.	Sivertsen	Anne Margareth	464.	Hansen	Eli
404.	Skaugvold	Lisbeth	465.	Heitmann	Heidi K.
405.	Slåttedal	Lillian	466.	Hansen	Leif Arne
406.	Steiring	Aud	467.	Ingebrigtsen	Kim
407.	Tangstad	Rita	468.	Johansen	Bodil
408.	Bjørkhaug	Janne A.	469.	Johansen	Kariann
409.	Blix	Ellen	470.	Klemetsen	Anne
410.	Gamst	Anne Grethe	471.	Nes	Kari
411.	Hansen	Berit	472.	Ramberg	Eli
412.	Hansen	Kjell Sigmund	473.	Romsdal	Inger Marie
413.	Haugli	Marit	474.	Størdal	Tove
414.	Hjertø	Randi	475.	Wiig	Anne Svanhild
415.	Hov	Ragnhild	476.	Andersen	Kjell
416.	Jakobsen	Bente	477.	Bull	Jens Ole
417.	Jota	Bjarne	478.	Guldteig	Jorid
418.	Knobloch	Liv	479.	Gundersen	Vigdis
419.	Larsen	Aud-Torill	480.	Hansen	Ann-Torill
420.	Mikkelsen	Ragnhild	481.	Hunsdal	Erna
421.	Øyen	Magnar	482.	Johansen	Sidsel
422.	Vik	Solveig Tønder	483.	Larsen	Kaisu
423.	Thomassen	Evelyn	484.	Lund	Ragnhild
424.	Rydheim	Ellinor	485.	Løkås	Inger-Lill
425.	Ackermann	Ståle	486.	Markussen	Vigdis
426.	Agledahl	Ruth Edel	487.	Mathisen Lein	Ann Iren
427.	Angelsen	Ranveig	488.	Nilsen	Britt-Anne
428.	Berge	Liv-Norunn	489.	Nilsson	Margit Monica
429.	Hauge	Bodil Ulvik	490.	Olsen	Jorun
430.	Hågensen	Gro	491.	Somby	Anny Balto
431.	Larsen	Greta	492.	Sørлие	Ruth
432.	Giæver	Monica	493.	Ingebrigtsen	Jenny
433.	Mortensen	Sidsel	494.	Larsen	Wenche

495.	Pedersen	Eliann	557.	Jacobsen	Torild
496.	Blix	Siw	558.	Jørgensen	Anne
497.	Eriksen	Liss Trine	559.	Kvamme	Else
498.	Eriksen	Siv Hovgård	560.	Moxness	Toril
499.	Høylo	Trine	561.	Nilsen	Trude
500.	Jacobsen	Ranveig	562.	Nilssen	Bente Orvik
501.	Larsen	Torunn Rosvold	563.	Pedersen	Eva
502.	Lilleeng	Mai Tove	564.	Pedersen	Snefrid
503.	Mosand	Jorunn	565.	Rognmo	Bjørg
504.	Normyr	Marit	566.	Sagen	Anne
505.	Pedersen	Kjell Viggo	567.	Salmi	Ruth Else
506.	Pettersen	Solfrid	568.	Simonsen	Bente
507.	Richardsen	Doris	569.		
508.	Thomassen	Ann-Britt	570.	Andreassen	Sissel
509.	Østnor	Anne-Turid	571.	Arnesen	Ruth
510.	Greiner	Laila	572.	Dagsvold	Inger Johanne
511.	Vollan	Ann-Elin	573.	Danielsen	May-Britt
512.	Bersås	Inger	574.	Eliassen	Mette
513.	Brevik	Rigmor Gaski	575.	Enoksen	Mai-Brit
514.	Ebeltoft	Torild	576.	Eriksen	Hilde
515.	van Eeden	Helene	577.	Feldt	Anne-Beth
516.	Frang	Grethe	578.	Haldorsen	Kristin
		Andreassen	579.	Hansen	Mona Iren
517.	Isaksen	Siri	580.	Hansen	Rita
518.	Jernsletten	Heidi	581.	Inderhaug	Hans
519.	Kaspersen	Heidi	582.	Jacobsen	Kjerstin
520.	Johansen	Vivian	583.	Johansen	Siw Jane
521.	Nilsen	Ann-Lisbeth	584.	Joki	Birgitte
522.	Nilsen	Jorill	585.	Karlstad	Siv Helene
523.	Nilsen	Marit-Beathe	586.	Klingan	Maj-Lis Marita
524.	Nymo	Sølvi	587.	Larsen	Beate
525.	Olsen	Anne Harriet	588.	Larsen	Maren Kristin
526.	Olsen	Ann-Siri	589.	Leigland	Helene Jorina
527.	Olsen	Marit	590.	Mehus	Grete
528.	Røeggen	Eva	591.	Neeraas	Kristine
529.	Sønvisen	Jorunn	592.	Neset	Mai Ellinor
530.	Altmann	Nina Krane	593.	Nilsen	Marit
531.	Borg	Elin	594.	Olaussen	Rita
532.	Brovold	Pirjo	595.	Pedersen	Per Ivar
533.	Dahl	Karin	596.	Rustad	Anna Kristine
534.	Gabrielsen	Trine	597.	Røst	Sissel
535.	Gran	Helene	598.	Selnes	Gunn-Karin
536.	Grenserud	Ellen Ingrid	599.	Stensrud	Tove-Mette
537.	Grundnes	Helene	600.	Telhaug	Anne Thorild
538.	Hansen	Inger Gjøvik	601.	Tobiassen	Terje
539.	Harila	Beathe	602.	Tømmervåg	Karoline
540.	Holten	Randi Irene	603.	Tørbakken	Kjersti
541.	Johansen	Kathrine	604.	Vara	Torill
542.	Karlsen	Ann Karin	605.	Wara	Britt-Unni
543.	Nicolaysen	Gro	606.	Wiik	Stina
544.	Olsen	Hilde Brigitte	607.	Østrøm	Grete Lill
545.	Pedersen	Unni Bente E.	608.	Elvebø	Anita Elisabeth
546.	Pedersen	Wenche	609.	Grundt	Helmi Kristina
547.	Pettersen	Edel	610.	Hølvold	Gunn-Evy
548.	Røe	Henni	611.	Johansen	Audhild Johanne
549.	Ansnes	Liv Berit	612.	Johansen	Elfrid Annie
550.	Bauge	Gro	613.	Johansen	Heidi
551.	Gabrielsen	Gøhril	614.	Kristensen	Inger Johanne
552.	Gamst	Margareth	615.	Kristiansen	Lisbeth Jette
553.	Gamst	Wenche	616.	Krogh	Mona
554.	Gaup	Dag Ole	617.	Langvoll	Inger Marie
555.	Haugseth	Lisbeth	618.	Lamøy	Merete
556.	Huemer	Jeanette	619.	Larsen	Synnøve

620.	Mathisen	Rita	682.	Halvorsen	Gro
621.	Markussen	Mona Britt	683.	Hansen	Hildur Solbjørg
622.	Mikkelsen	Tove	684.	Hanssen	Britt Helene
623.	Moksnes	Siv Beathe	685.	Henriksen	Anita
624.	Olli	Anne-Karin	686.	Hætta	Berit Inga
625.	Olsen	Tine Elisabeth	687.	Hågensen	Merethe
626.	Paulsen	Anne Catrine	688.	Johansen	Ingjerd Nina
627.	Paulsen	Siw Lisbeth	689.	Karlsen	Lisbeth Astrid
628.	Pedersen	Turid	690.	Kristiansen	Anne
629.	Pettersen	Anne Beth	691.	Lavir	Ellen Liselotte
630.	Samuelsen	Rita	692.	Lundvoll	Astrid Marie
631.	Simonsen	Hilde Synnøve	693.	Markussen	Jorun Elisabeth
632.	Skille	Ruth	694.	Meringdal	Gunhild
633.	Solem	May Oddveig	695.	Mikalsen	Lena
		Rokstad	696.	Mikkelsen	Heidi Johanne
634.	Strand	Tone Bruun	697.	Myhre	Randi
635.	Thomassen	Lise	698.	Oinas	Marjukka
636.	Utsi	Karen Marit	699.	Paulsen	Tone
637.	Vanhala	Päivi Kaarina	700.	Pedersen	Sigrun Pauline
638.	Andersen	Siss Åse	701.	Pedersen	Siv-Inger
639.	Arntzen	Lise Margrethe	702.	Steffensen	Laila Marie
640.	Baker	Tamara Yolanda	703.	Stormo	Astrid
641.	Balto	Leikny	704.	Søraa	Hilde
642.	Berg	Elisabeth	705.	Eriksen	Eva Maria
643.	Clemens	Wenche	706.	Albrigtsen	Lillian
644.	Digre	Torunn Eline	707.	Beck	Vivi
645.	Emaus	Randi Hennie	708.	Brenne	Møyfrid
646.	Enbusk	Ann-Karin	709.	Danielsen	Norma
647.	Eriksen	Hanne Olaug	710.	Løkke	Turid Forberg
648.	Fredriksen	Vivi Mariann	711.	Gundersen	Kari J.
649.	Gebhardt	Grethe	712.	Hansen	Trine
650.	Gjermundsen	Sidsel Heidi	713.	Jacobsen	Annik M.
651.	Haagensen	Ingalill	714.	Jakobsen	Torhild
652.	Hansen	Mette Iren	715.	Isaksen	Ann Vigdis
653.	Hanssen	Lene			Johannesen
654.	Holt	Sissel Iren	716.	Johansen	Karina
655.	Hætta	Kirsten Karine	717.	Jonassen	Bente
656.	Olsberg	Siv Hilde	718.	Kalvø	Susan
657.	Johansen	Viola	719.	Karlsen	Heidi Marie
658.	Johnsen	Heidi	720.	Kristoffersen	Gunvor
659.	Johnsen	Rita	721.	Olseth	Kristin Haug
660.	Jørgensen	Aud	722.	Pedersen	May Kristin
661.	Karlsen	Bjørg Iren	723.	Rist	Inger Judit
662.	Kurthi	Hilde Kjølnes	724.	Røtvold	Berit
663.	Mathisen	Hilde Karin	725.	Vaagland	Lill Elin
664.	Mathisen	Line	726.	Greiner	Hanne
665.	Ollila	Kirsti Edel	727.	Bakervik	Unni
666.	Olsen	Helfrid	728.	Henriksen	Gry Hilde
667.	Paulsen	Birgith Hege	729.	Jensen	Merete Ann
668.	Pedersen	Anette	730.	Olsen	Solfrid Grøtta
669.	Pettersen	Gerd			Strøm
670.	Remme	Siv	731.	Johansen	Siv Bente
671.	Sagen	Tone	732.	Aronsen	Wenche
672.	Skaanevik	Oddrun B.	733.	Mathilassi	Ulla Elisabeth
673.	Tobiassen	Sissel	734.	Bårdsen	Nina Therese
674.	Tollefsen	Unni	735.	Hansen	Tone Fjeld
675.	Eriksen	Mette	736.	Gamst	Linda Kaspersen
676.	Alsèn	Hege	737.	Konradsen	Hilde Merete
677.	Arild	Inger Johanne	738.	Mikkelsen	Åse
678.	Einan	Nina Anette	739.	Johnsen	Edit
679.	Engenes	Lill Hege	740.	Hautajärvi	Saara
680.	Fagerstad	Kjerstsi Merete	741.	Henriksen	Anne Grete
681.	Gaup	Marit Susanne	742.	Fagerland	Evelyn

743.	Kristensen	Trude D.	806.	Olsen	Trine Kristil
744.	Jensen	Vibeke	807.	Olsen	Karianne
745.	Lillevik	Monica	808.	Pedersen	Tone
746.	Nordsletta	Wenche	809.	Planting	Wenche Strømme
747.	Sara	Inga K.	810.		
748.	Bromstad	Ylva	811.	Skodvin	Aina
749.	Jørgensen	Simone	812.	Skotnes	Line B.
750.	Dåbakk	Berill	813.	Sletten	Berit
751.	Johansen	Turid	814.	Stenvoll	Kjerstin
752.	Arntzen	Kirsti	815.	Søderstrøm	Irene
753.	Vars	Marit	816.	Thomassen	Lene
754.	Arild	Kari	817.	Thomassen	Trond
755.	Skov	Kirsten	818.	Thomassen	Vivian
756.	Bartholdsen	Gry	819.	Tormodsrud	Kristin
757.	Skjerahaug	Erna	820.	Vars	Gro Helene
758.	Røst	Marianne	821.	Vethanayagam	Daniel Silva
759.	Molnes	Mette	822.	Ydstie	Sissel
760.	Hoika	Liv S.	823.	Johansen	Stine Janet
761.	Brataas	Bente	824.	Amundsen	Kåre Arne
762.	Gran	Torill	825.	Andersen	Herdis
763.	Nødtvedt	Mette	826.	Balle	Ellen
764.	Langsholdt	Liv Kristine	827.	Brun	Bente
765.	Brox	Sissel	828.	Dalsbø	Wenche
766.	Sørby	Anette K.	829.	Danielsen	Amy
767.	Stenbakk	Hege	830.	Einan	Hilde
768.	Mikkelsen	Karin	831.	Ekhorn	Helena
769.	Mietinen	Bente	832.	Eliassen	Hilde
770.	Eriksen	Mette	833.	Frivoll	Aina
771.	Vollan	Vibeke	834.	Grande	Nina Lill
772.	Jacobsen	Åshild	835.	Hansen	Line
773.	Skorpen	Trine	836.	Isaksen	Inger S.
774.	Ringstad	Wenche	837.	Isaksen	Jane
775.	Krogh	Bjørnhild	838.	Jensen	Kari
776.	Johnsen	Anita	839.	Jensen	Lene
777.	Winther	Ivar	840.	Johnsen	Tone Marita
778.	Nordstrand	Marit	841.	Kristensen	Kari Synnøve
779.	Guzon	Vernie	842.	Kristiansen	Elin O.
780.	Severinsen	Nina	843.	Kristiansen	Espen
781.	Borch	Elin Jørgensen	844.	Larsen	Emmy J.
782.	Søbye	Rita	845.	Ludvigsen	Lars Pleyrn
783.	Ek	Mette	846.	Mathisen	Ann Kristin G.
784.	Eriksen	Undine	847.	Melsbø	Anita
785.	Gamst	Anita	848.	Mikkelsen	Merete
786.	Gaup	Inga E.	849.	Naglestad	Irene
787.	Hammelbo	Ragnhild	850.	Nilsen	Liv Hilde
788.	Jensen	Solveig	851.	Nyvoll	Irene
789.	Jenssen	Anne Cathrine	852.	Nørstad	Tone
790.	Johansen	Mai-Britt	853.	Olsen	Heidi
791.	Johansen	Line E.	854.	Padigalingam	Kalaivani
792.	Johansen	Siv E.	855.	Ottesen	Britt Eva Pedersen
793.	Sørvold	Frank Harald	856.	Ringen	Lindis A.
794.	Karlsen	Reidun	857.	Sigvartsen	Hege
795.	Konst	Marit	858.	Sjøgren	Liss Evy
796.	Kosowski	Wenche	859.	Stenberg	Ann M.
797.	Kristensen	Lina	860.	Strifeldt	Eli
798.	Kristiansen	May Synnøve	861.	Strifeldt	Lene
799.	Larsen	Ingunn	862.	Svendsen	Solveig
800.	Liland	Eli Annie	863.	Sætermo	Synnøve
801.	Mansika	Gro	864.	Tveiten	Olav
802.	Nilsen	Oili	865.	Varsi	Liv Inger
803.	Nilsen	Hege Borg	866.	Wenberg	Trude Annie
804.	Noren	Marit	867.	Mathisen	Ingunn
805.	Floa	Berit Nygård	868.	Trasti	Lill Anita

869.	Abrahamsen	Gudny	931.	Hansen	Britt Karin
870.	Andersen	Line	932.	Hansen	Linda Røeggen
871.	Arumainayagam	Bernerdine	933.	Hansen	Mariann
872.	Bakkejord	Toril	934.	Hansen	Trine
873.	Bartolomei	Atle	935.	Haug	Solfrid
874.	Beddari	Sonja	936.	Jensen	Audhild
875.	Bekkeli	Lena	937.	Jensen	Lena
876.	Birkely	May Synnøve	938.	Jeppesen	Elisabeth
877.	Bolstad	Ingrid Birgitte	939.	Johansen	Eva Mari
878.	Bongo	Berit	940.	Johansen	Guri Marie
879.	Breivik	Tove Lise	941.	Johansen	Tom Olav
880.	Bye	Magda	942.	Jørgensen	Marit
881.	Christiasnen	Toril	943.	Karlson	Hege
882.	Eliassen	Svein Åge	944.	Kristoffersen	Tommy
883.	Eriksen	Lisbeth	945.		
884.	Goin	Ingrid	946.		
885.	Hansen	Herdis	947.		
886.	Hansen	May-Britt	948.		
887.	Heitmann	Lena	949.		
888.	Helistø	Evy Ann	950.	Lingjærde	Gerd-Lillian
889.	Henriksen	Anny	951.	Lund	Hilbjørg
890.	Hølvold	Marit Vibeke	952.	Minkkinen	Tarja
		Jørgensen	953.	Mortensen	Siv Elin
891.	Jensen	Ove A.	954.	Movik	Gunn
892.	Johnsen Bjørkås	Lilja M.	955.	Nilsen	Aina
893.	Kosnes	Jorun	956.	Nilsen	Solfrid
894.	Larsen	Anne Britt	957.	Olaussen	Dagny
895.	Larsen	Eva	958.	Olsen	Evy Johanne
896.	Larsen	Lene	959.	Olsen	Knut
897.	Lyngedal	Susanne	960.	Olsen	Torstein
898.	Olsen	Gunn-Lise	961.	Paulsen	Hugo
899.	Otterholm Loso	Sara K.	962.	Småvik	Liz Judy
900.	Pedersen	Reidun	963.	Solheim	Gunn-Berith
901.	Pettersen	Lena	964.	Stensvold	Kirsten
902.	Salamonsen	Rosita	965.	Thuraichelvam	Sumathy
903.	Sivertsen	Kirsti Mortensen	966.	Teistung	Aslaug
904.	Somby	Kirsten Solveig	967.	Årnes	Gry Elise
905.	Thoresen	Heidi			
906.	Turi	Kirsten Floer			
907.	Tverland	Muriel			
908.	Varsi	Cecilie			
909.	Veimæl	Else Marie			
910.	Wahlmann	Judith			
911.	Warnes	Torill			
912.	Wæraas	Kari-Anne			
913.	Zahl	Monica			
914.	Ødegård	Odd Arne			
915.	Øvergård	Lillian P.			
916.	Amundsen	Aud			
917.	Andersen	Marit O.			
918.	Bjerkan	Tove			
919.	Bjerkås	Siv			
920.	Bjørnø	Trond Eirik			
921.	Bolle	Kjersti			
922.	Buljo	Ragnhild			
923.	Dahl	Johanna			
924.	Derva	Tone Kristine			
925.	Dinesen	May-Brith			
926.	Eines	Liane			
927.	Evensen	Ann Merete			
928.	Fossmo	Wenche			
929.	Gjøvi	Bjørn Arne			
930.	Guttorm	Sissel			

Kull: 1993

Kull 1993 er siste kull som er tatt opp ved Finnmark Sykepleierhøyskole før samordningen av høgskolene 1. august 1994.

Kullet uteksamineres i juni 1996

Aronsen, Odil Marie
Benito Robertstad, Natalia Garcia
Berg, Inger Karin
Burchard, Kjersti
Dahl, Nina
Danielsen, Vibeke
Dervola, Åse Mary
Eira, Berit Inga
Eira, Berit Inger Anne J.
Eliassen, Monica
Eriksen, Merete Rannveig
Fredriksen, Atle
Gamst, Solveig
Gaup, Gaia
Gjerde, Merete Valvåg
Guttormsen, Lisbeth
Haugen, Tove Idun
Holmen, Inger Anita
Holmgren, Bjørg Lilly
Jensen, Linda Merete
Jerijærvi, Elin Johanne
Johansen, Aud Lillian
Johnsen, Erna
Karlstrøm, Marit
Kristensen, Øivind
Kristoffersen, Kirsti
Kristoffersen, Merete
Kristoffersen, Solveig Johanne
Larsen, Aud
Larsen, Liss Bente
Markussen, Anita
Mathisen, Sissel Margrethe
Mathisen, Stig
Mortensen, Jan-Rune
Murberg, Aslaug
Nilsen, Gunn
Nilsen, Line
Nilsen, Ragnhild Hanne M.
Olsen, Evy
Paulsen, Carina
Paulsen, Odd Roar
Pedersen, Sissel Karin Enoksen
Pettersen, Svein Tore
Reinholdsen, Elin
Ringbu, Torill Helene
Simensen, Tonje Marie
Solheim, Morten Rasdal
Stavseth, Monica
Suhr, Camilla
Sund Wahl, Tone
Thomassen, Hege
Turi, Jan
Vullum, Monika
Wahl, Bente

OVERSIKT OVER REKTORER

Elsa Semmelmann	1960 -1969
Randi Eiring	1969 - 1971
Anne Marie Jensen	1971 - 1975
Aslaug Kildal	1975 - 1978
Finn Halvor Borgen	1978 - 1982
Erik Fjeldstad - 1990	1982
Gudrun Nilsen 1991	1990-
Randi Caspersen	1991-1992
Nelly Stafne	1992-1994

KILDER

Skriftlige kilder:

Arkiv ved Avdeling for Helsefag, Høgskolen i Finnmark
Finnmark Dagblad fom 1954
Fylkeslegen i Finnmark: årsmeldinger 1950-1965
Linda Jensen, Solveig Kristoffersen, Kirsti Kristoffersen, Hege Thomassen, Nina Dahl:
"FSH s historie. Utvikling fra internatskole til høyskole - Hva har skjedd?"
Kull 1993: prosjektarbeid 08.10.93
Elsa Semmelmann; Skriv i forbindelse med søknad om Florence Nightingale-medaljen
Statsarkivet i Tromsø
«Sykepleien», tidsskrift, 1950-1970
Vilkårene for offentlig godkjenning av sykepleiere i alminnelig sykepleie (grunnskole i
sykepleie):1950, 1962, 1967, 1975, Rammeplan 1987
Årbok for sykepleiere 1983: Portrettet: Rektor Elsa Semmelmann

Intervju med:

Fylkeshelsesøster Ruth Abrahamsen
Anders Aune
Bergljot Eriksen (elev)
Johanna Hermansen (instruksjonssøster, styremedlem)
Elsa Helland (elev)
Torunn Berg Håseth (elev)
Johanne Johansen (spl.utd. Hfst under krigen)
Aslaug Rosted (kontor)
Ørjan Østvik (skolestyret)

Bilder:

Skolens samlinger

